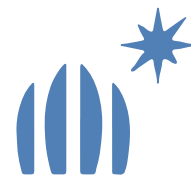

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XLII | NÚM. 2179
2,90€ | 27 JUNY 2021

Fundació Pere Tarrés

La Fundació Pere Tarrés organitza colònies i casals d'estiu.

EDITORIAL I EN PRIMER PLA (P. 3 i 8-11)

Iniciatives eclesials per a l'estiu

Les diòcesis conviden a reprendre les activitats presencials
en tots els seus àmbits

L'Església
incrementa
en un 71%
l'atenció
caritativa
i social en
els darrers
10 anys

P 24-27

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (52 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

NOM COL·LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

Bicicletes i civisme

A mesura que es mitigava el confinament, molts, anhelant alleugerir els problemes derivats de l'aïllament, han descobert els parcs naturals propers i les sortides s'hi han multiplicat. És avançatjós passejar, fer exercici, respirar aire pur, córrer amb bicicleta... però totes aquestes activitats han d'evitar generar problemes en el medi natural, amb la població rural i entre els mateixos visitants.

La prohibició o limitació dràstica del trànsit motoritzat als parcs ha provocat un augment encara més notable de les bicicletes, oblidant la normativa que els aconsella circular només per carreteres, pistes forestals o per camins de passejada de més de 3 metres d'amplada. Segons experts, un dels efectes del pas continuat de bicicletes als parcs és la compactació del sòl: circular per corriols, rieres, tallafocs, roquissars, camp a través i petits senders produeix aquest efecte i redueix la bona permeabilitat del terreny.

En els darrers mesos, el nombre d'accidents amb ciclistes als parcs ha augmentat: cal adequar la velocitat a les característiques de la via per evitar situacions de risc i garantir la seguretat de la resta de visitants, especialment als llocs més freqüentats; cal evitar fer maniobres brusques que puguin provocar perill o ensurts, com ara atropellaments de persones o de fauna silvestre, principalment en descensos i amb el terra lliscant. L'erosió originada per les derrapades provoca l'aparició de sots

i xaragalls a la xarxa viària, a banda de provocar pèrdua de sòl o vegetació. També la pols que aixeca pot molestar les persones que caminen pel mateix indret. El soroll i la cridòria quan es circula en grup són molt molestos per a la resta de visitants i poden ser perjudicials per a la fauna, especialment per a espècies sensibles com ara les aus rapinyaires, que poden abandonar les seves àrees de nidificació. Alguns obliden que cal fer servir el casc i els reflectors, i que no s'han d'usar els auriculars mentre es va en bici. Tampoc no es pot aparcar davant de les cadenes que tanquen l'accés als camins ni als vorals de les carreteres.

El que ara s'ha comprovat als parcs és la prolongació d'un problema que de fa anys viuen les nostres ciutats on està clar que no existeixen fórmules definitives per aconseguir que les bicicletes i les electrobicicletes es converteixin en una autèntica alternativa al transport en automòbil que ajudi a pal·liar els problemes del trànsit i que contribueixi que els ciutadans puguin seguir uns hàbits de vida més saludables.

Ajuda a l'Església Necessitada va llançar la campanya «Déu arriba en bici» per afavorir aquest útil mitjà de transport a sacerdots, religiosos i catequistes arreu del món. La bici és una alternativa excel·lent, però tots hem d'usar-la amb prudència i civisme. Que ens hi ajudi la intercessió de sant Cristòfol, patró de tots els que circulen.

Contingut

03

Editorial

05

La setmana

06

Opinió

08

En primer pla

13

Vida eclesial

23

Opinió

24

Reportatge

28

Carta dominical

30

Bíblia

32

Litúrgia

34

Espai lectors

36

Cultura

38

Cultura

46

Agenda

47

Des del carrer

Reobertura del museu Tresor de la Catedral de Girona

PÀGINA 16-17

21 Josep Àngel Saiz pren possessió com a nou arquebisbe de Sevilla

Reconeixement al jesuïta Lluís Recolons

PÀGINA 18

Nou llibre sobre sant Joan Pau II

PÀGINA 36-37

47 Entrevista a Jep Barceló, actor que encarna el poeta Joan Maragall

La setmana en tuits

SUSANA VILAR HERVÁS
@SUSANAVILAR70

Presidenta de l'Associació de Mestres i Professors de Religió de Catalunya

Avui cap dels que diuen que els mestres tenim moltes vacances era a les aules? Més de 30º, distància, mascaretes, ningú es pot aixecar gaire durant una hora, finestres obertes amb solet... Som persones úniques i meravelloses! I amb un mes de vacances més que merescut!

SOR LUCÍA CARAM
@SORLUCIACARAM

Dominica de Manresa

És un imbècil, l'han d'apartar del ministeri per dir barbaritats com les que acaba de difondre. Tot el nostre suport a la mare de l'Anna i l'Olivia. No representa ningú. Un

capellà culpa de la mort de l'Anna i l'Olivia la «infidelitat» de la mare

DORO CARBÓ MARTORELL
@DOROCARBO

Professora de Secundària a l'Escola Marillac de Barcelona

No hi ha aprenentatge real sense esforç, sense memòria, sense concentració, sense relació de conceptes, sense creació. Encara hi ha gent que, per ignorància, defensa que un centre educatiu és un circ

XISKYA VALLADARES @XISKYA

Religiosa de Puresa de Maria Bé, ja estic vacunada amb les

dues dosis de Pfizer. I a més amb efectes secundaris importants en la segona dosi. Puc assegurar que no tinc cap metall ni imant al braç

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA
Coordinador d'informatius

«Mesures de gràcia»

Els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya es mostren a favor «del diàleg i les mesures de gràcia en totes les situacions de conflicte». Així valoren la concessió dels indults als presos independentistes com una eina perquè «la capacitat de diàleg comenci a aportar possibles solucions». En una reflexió posterior a la reunió que la Tarraconense va tenir el 16 de juny, els prelats diuen que «l'assoliment d'un recte ordre social que permeti el desenvolupament harmònic de tota la societat necessita alguna cosa més que l'aplicació de la llei». Defensen igualment «una solució satisfactòria que s'allunyi d'actituds inamovibles». Els pastors afirmen que «avançar tenint sentiments de misericòrdia i perdó sincers, tot respectant la justícia, ajudarà que els acords que tots esperem s'assoleixin aviat».

Ràdio Estel va informar sobre aquesta valoració. El 17 de juny en el programa *El mirador de l'actualitat*, el periodista Daniel Arasa i el diputat d'Esquerra Joan Capdevila van coincidir en la idea que els pastors sempre intenten oferir una visió integradora davant de temes opinables d'incidència política.

Zoom

EDUARD BRUFAU

ACN / Gemma Tubert

Aquesta primavera ha tingut lloc una troballa arqueològica als afores d'Empúries. Es tracta d'un notable complex episcopal, que inclou una basílica paleocristiana dels segles IV-V, formada per tres naus i de més de vint metres de llarg. Segons el Museu d'Arqueologia de Catalunya, que ha dirigit l'excavació, la descoberta permet entendre com va ser el pas de l'antiguitat a l'edat mitjana en aquesta zona. A la imatge, dos dels arqueòlegs davant dels sarcòfags de la zona de l'altar.

L'efemèride de la setmana

28 de juny del 1894:
el bisbe Modrego beneeix les noves instal·lacions de la Fundació Puigvert a l'Hospital de Sant Pau de Barcelona.

DES DEL MONESTIR

«Esteu matant la nostra gent»

Intento posar-me a la pell d'aquell home que tenia un informe en què es descrivia la seva situació de vulnerabilitat i deixava constància que era «insolvent». Impossible no entendre l'angoixa de qui es veu abocat a la pobresa, que ha de sobreviure com pot i que té un comptador enrere que li anuncia que li queda poc per perdre-ho tot... Sabem com ha acabat aquest drama: l'home, de 58 anys, no va suportar la pressió, la humiliació, l'angoixa, i va decidir llevar-se la vida quan venien a treure'l de casa amb una ordre judicial.

Aquest home no es va llençar d'un balcó: la vostra burocràcia, deixadesa i desídia el van empènyer

ÀNGEL MIRET
Advocat

Recentment, un home va suïcidar-se quan funcionaris d'un jutjat van presentar-se a casa seva per fer efectiu el desnonament acordat per un jutge. Després d'obrir-los la porta «amb normalitat», es va llençar per la finestra. No és, ni de bon tros, l'única persona que s'ha llevat la vida en veure's expulsat de la seva llar.

L'home, relativament jove, era seguit pels Serveis Socials, que n'havien determinat la vulnerabilitat, atès que havia exhaurit la prestació de l'atur i qualsevol altre ajut. El propietari, que no és un gran tenidor d'habitatges, li havia donat un termini de sis mesos, des del juny de l'any passat que no pagava el lloguer, per posar-se al dia i no va presentar la demanda fins al mes de gener. El jutge, però, va desestimar l'informe de vulnerabilitat —que hauria evitat

No sé si els jutges es van llegir els informes de Serveis Socials que deien que no podia pagar, i ignoro si l'Ajuntament, sabent-ho, es va preocupar i ocupar de buscar-hi una solució. El cert és que ell veia que el temps s'esgotava i, abans de veure'l esgotat, va optar per anar-se'n i enviar-nos un missatge a tots.

No ens podem acostumar a aquesta cruel realitat. Fins quan hem de suportar promeses incomplertes d'habitatges socials i de recursos de contenció, atenció i hospitalitat! És injust, criminal i indecent que les administracions no assumeixin aquest problema com a prioritari.

És hora de despertar i dir alt i clar a les administracions, als jutges i als polítics: esteu matant la nostra gent. Aquest home no es va llençar d'un balcó: la vostra burocràcia, deixadesa i desídia el van empènyer a

SOR LUCÍA CARAM
Dominica de Manresa

l'abisme en què es va trobar amb la mort. Prou d'hipocresia, de donar la culpa als altres. Si tots ens arroquem, i plegats busquem, rebusquem i compartim propostes de solucions, segur que la suma portarà solucions. Però que no siguem només les entitats del tercer sector o les Esglésies: que al mateix ritme i amb el mateix compromís dels que ho fem gratuïtament, ho facin aquells que cobren i els que, a més, en no poques ocasions malbaraten els recursos que s'haurien d'emprar a solucionar aquests problemes, mentre els gasten en frivolitats i en temes que ni són urgents, ni són importants i que, per descomptat, poden esperar.

Hi arribem tard i malament. Despertem i que aquesta història de final terrible no es torni a repetir entre nosaltres.

LA SAL DE LA TERRA

Suïcidis evitables

el desnonament— perquè diu que no complia amb les exigències legals per atribuir-li aquesta condició. L'alcalde de Barcelona, a punt de repartir responsabilitats, ha atacat el jutge, oblidant la històrica manca d'habitatge social a la ciutat i la inacció de l'Ajuntament en aquest àmbit.

En paral·lel, el govern de l'Estat impugna davant el Tribunal Constitucional la llei catalana de promoció de l'habitatge social i de les noves modalitats de lloguer, que entre altres normes, limita els preus del lloguer.

L'habitatge és un bé imprescindible per garantir la dignitat de qualsevol persona

L'habitatge és un bé imprescindible per garantir la dignitat de qualsevol persona i resulta més necessari que la construcció d'aeroports, carreteres o autopistes, que els grans esdeveniments esportius o que les campanyes institucionals, per exemple. Calen solucions estructurals i una decidida inversió per part de totes les administracions públiques.

No n'hi ha prou amb lamentar-ho. Aixequem la veu i actuem per col·laborar perquè això no torni a passar mai més. Els cristians estem obligats a involucrar-nos i a lluitar frontalment contra aquest escàndol; no ens podem limitar a les estratègies de contenció. En paraules del papa Francesc, «qui no reconeix els pobres, traeix Jesús. No només almoïna, sinó justícia».

UN NOU LLINDAR

Què té Jesús que no deixa a ningú indiferent?

El nostre temps ha de ser per als altres i forma part del que regalem amb generositat

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

A l'Evangeli descobrim sovint un entorn de religiositat autèntica mitjançant la qual Jesús s'ha guanyat la gent en el seu fatigós periple de poble en poble. La seva arribada crea expectació i novetat. Vet aquí un model encoratjador de visita pastoral permanent. En Ell veiem el pastor que és acollit i que manté la gent expectant, s'ha sabut guanyar la credibilitat del qui estima i està disposat a donar fins i tot la vida. És acollit perquè sempre té als llavis una paraula d'ànim i de consol, perquè transmet una nova i bona notícia, perquè es presenta amb un gest desacostumat que mostra la seva vocació de tendresa, perquè proposa i no imposa, perquè el seu sentit de l'autoritat és ara un testimoni de servei humil, perquè té un tracte exquisit que sap arribar al cor, allí on la persona és convidada a obrir-se i a respondre amb generositat. És humil i bon comunicador.

Com a conseqüència, hem de contribuir al miracle d'una Església propepera, d'un ministeri sacerdotal, diaconal i laical assequible, d'unes comunitats acollidores i atentes. Això és possible quan existeix la voluntat decidida d'apropar-se humilment a Jesús, com ho fa tanta gent del seu temps, especialment els malalts i necessitats de tot tipus d'ajuda i acompanyament. Quan hi ha hagut l'experiència d'un acostament a Jesús i la trobada amb Ell ens ha arri-

bat al cor, tot resulta diferent. Trobem un Jesús que és detallista i mostra una gran perspicàcia. No li passa res per alt. Li interessen el nom i els cognoms, la persona en la seva individualitat, no la massa indefinida i anònima amb la qual és impossible entrar en relació humana. L'Evangeli, llegit, escoltat i meditat amb la netedat de cor, amb l'esperit de les benaurances, predisposa a descobrir amb Jesús una infinitat de persones que el busquen.

Per això, si volem i fem l'esforç, a les nostres parròquies, a les cases, al carrer, en tantes situacions de la vida, veiem homes i dones, molts d'ells joves, que de formes diverses i per camins diferents, busquen Jesús. Valorem aquesta inquietud. A nosaltres, ens correspon facilitar l'encontre amb Jesús a través d'una acollida més humana, prescindir d'indicacions que només arriben a través de taulells d'anuncis i donar pas a la conversa amistosa, deixar de banda la relació freda d'oficina que només obre dues hores a la setmana, just quan la gent no disposa de temps per acudir-hi. El nostre temps ha de ser per als altres i forma part del que regalem amb generositat. Què té Jesús que no deixa a ningú indiferent? La nostra generositat ha de ser fruit de la seva. La trobada amb Ell pot guarir-nos del tot i obrir de bat a bat el nostre cor a l'esperança.

Un estiu esperançador

**L'Església catalana recupera
gradualment les activitats postpandèmia
i es prepara per a unes vacances plenes
de novetats**

Fundació Pere Tarrés

Les diòcesis catalanes tornen a oferir aquest estiu colònies i casals per a infants.

Amés de la prohibició de celebrar actes de culte a les esglésies, l'inici de la pandèmia va suposar també la suspensió de gairebé totes les activitats que s'organitzen des de l'Església. Des dels tradicionals festivals d'orgue fins als casals i les convivències d'estiu, sense oblidar els pelegrinatges que cada any omplen les ermites i els santuaris de Catalunya, la pandèmia del Covid-19 va deixar-nos orfes de totes aquestes iniciatives que formen part del patrimoni del nostre país. Afortunadament, gràcies a la campanya de vacunació i unes mesures de prevenció adequades, aquest estiu l'agenda dels bisbats catalans mostra una represa gradual de les activitats. Per conèixer quines són i poder tornar a gaudir d'un estiu que es presenta esperançador, ens apropem a cadascun d'ells i repassem les propostes més destacades.

Torna la música a les esglésies

Una de les cites més esperades són els concerts d'orgue a les esglésies, que aquest estiu es podran tornar a celebrar en espais emblemàtics com ara la basílica de Santa Maria de Montserrat o diversos santuaris del Pirineu.

El Festival Internacional Orgue

de Montserrat (FIOM) ha estat el primer a donar el tret de sortida a la temporada d'estiu el 19 de juny passat amb el concert titulat *Del Barroc al Classicisme organístic*. L'Escolania de Montserrat juntament amb la Capella de Música de Montserrat, l'Orquestra Simfònica del Vallès i l'organista Álvaro Carnicero, sota la direcció de Xavier Puig, van interpretar peces religioses de G. F. Händel, el P. Anselm Viola, mestre de l'Escolania, i Joseph Haydn. Els solistes van ser els antics escolans Xavier Mendoza, baríton, i Roger Padullés, tenor. Els propers concerts tindran lloc el 24 de juliol, el 7 d'agost i el 21 d'agost, amb un repertori molt variat que anirà des del barroc fins a la música contemporània.

Un altre monestir català que repren l'oferta musical és el cenobi cistercenc de Santa Maria de Vallbona. Enguany, el cicle «La pedra parla» oferirà tres concerts els dies 7 i 8 d'agost. En el primer d'ells, el Quartet Teixidor i el clarinetista Josep Fuster interpretaran el *Quintet per a cordes i clarinet* de W. A. Mozart. En els altres dos concerts s'interpretaran obres dels compositors barrocs H. Purcell i H. I. Biber.

Un altre esdeveniment musical que reobre les portes és el Festival de Música Antiga dels Pirineus,

que enguany arriba a la desena edició. En total, el públic podrà gaudir d'una cinquantena de concerts que oferiran música d'estils ben diferents, des de peces religioses medievals, fins a música tradicional o composicions d'aquests primers anys del segle XXI. La majoria d'actuacions tenen lloc a santuaris, esglésies i ermites del Pirineu, tant del Principat d'Andorra com de Catalunya. Més de trenta pobles i municipis de les comarques pirinenques acolliran concerts d'aquest festival, els primers dels quals han tingut lloc aquest cap de setmana.

Oci i espiritualitat per a infants i joves

A l'estiu no poden faltar les múltiples activitats per a infants i joves organitzades des de l'Església. Una de les entitats deganes en aquest camp és sens dubte la Fundació Pere Tarrés, que organitza colònies, casals, vacances en família, cursos de monitors i directors de lleure entre moltes altres iniciatives. A part, també beca nens i nenes d'edats diverses perquè puguin participar en activitats en centres d'esplai i socioeducatius.

Una altra entitat que organitza activitats d'estiu per a infants,

sobretot per als que es troben en situació vulnerable, és la Fundació Salut Alta de Badalona. Aquesta entitat posa en marxa la iniciativa solidària #MOTXILLA2021, en què es poden fer col·laboracions per tal que infants i adolescents puguin gaudir d'entrades a piscines, berenars saludables o una setmana de colònies.

Els bisbats catalans també organitzen directament activitats destinades als més joves, en les quals es combinen l'aspecte més lúdic amb el pròpiament religiós. L'arquebisbat de Barcelona, per exemple, a través del Secretariat Pastoral de Joventut, ha posat en marxa del 31 de juliol al 8 d'agost una ruta pel País Basc, que començarà al santuari de Llorella de la Muntanya i acabarà a San Juan de Gaztelugatxe (Bilbao). El bisbe auxiliar de Barcelona Toni Vadell acompanyarà els joves participants tot al llarg de la caminada. D'altra banda, aquest estiu també té lloc una activitat més específica organitzada pel Seminari Menor de Barcelona: les convivències d'escolans, dirigides a nens d'entre 8 i 15 anys que ajuden a les celebracions, i que es duren a terme a l'edifici del Seminari de Tortosa, del 12 al 16 de juliol.

Durant aquests cinc dies es duran a terme activitats d'oci diverses, com ara gimcanes, competicions esportives, tallers, piscina, excursions, visites al patrimoni religiós de la ciutat, etc. Tot plegat viscut des d'un ambient de pregària, uns dies de descans viscuts des de la fe cristiana. Els nens rebran formació humana i espiritual, assistiran diàriament a l'Eucaristia i els qui ho vulguin rebran el sagrament de la Penitència. Tot plegat perquè gaudeixin no només de les activitats i de l'amistat amb altres escolans, sinó que també aprofundeixin l'amistat amb Déu mateix.

El bisbat de Lleida també organitza activitats per als més petits durant aquests mesos. Així, la Fundació Verge Blanca té una àmplia oferta de casals d'estiu per a 350 infants en situació vulnerable. Aquestes activitats són possibles gràcies a una col·laboració estreta entre l'Església, entitats socials diverses i administracions públiques. D'altra banda, la Delegació de Joventut del bisbat d'Urgell organitza en tres dates diferents rutes pel territori del Pallars amb

El Festival Internacional d'Orgue de Montserrat ofereix quatre concerts gratuïts d'altíssim nivell.

els grups TXt d'adolescents i joves de la diòcesi. El bisbat de Solsona ofereix dues possibilitats: del 3 al 11 de juliol les catecolònies, pensades per a infants i també grups de famílies, que tindran lloc a Viciania; i del 18 al 25 del mateix mes colònies d'estiu per a joves d'entre 13 i 17 anys, en què entre altres coses es farà una visita a Poblet i rutes per la Segarra. I finalment el bisbat Vic organitza del 5 al 11 de juliol les colònies «Aventura't!», a la casa de colònies Mas Can Pic de Taradell.

Informació activitats estiu

- **Festival Internacional Orgue de Montserrat:** concerts el 24 de juliol, 7 d'agost i 21 d'agost. Tots els concerts són de franc però per motiu d'aforament cal fer la reserva prèvia. Reserves i més informació: 938 777 777 i abadiamontserrat.cat/reserves/
- **Cicle de música La pedra parla a Vallbona de les Monges:** concerts el 7 i 8 d'agost. Informació i entrades: 973 982 500 i monestirvallbona.cat.
- **Festival de Música Antiga dels Pirineus.** Del 2 de juliol al 22 d'agost. Informació i entrades: femap.cat i info@femap.cat
- **Fundació Pere Tarrés.** Casals i activitats d'estiu per a infants i joves. Informació i inscripcions: 934 301 606 i peretarres.org
- **Fundació Salut Alta.** Casals i activitats d'estiu per a infants i joves. Informació i inscripcions: 934 603 608 i fundaciosalutalta.org
- **Ruta pel País Basc del Secretariat Pastoral de Joventut de la Diòcesi de Barcelona** del 31 de juliol al 8 d'agost. Informació i inscripcions: www.esglesiajove.cat/actualitat/ruta-pais-basc i info@esglesiajove.cat
- **Convivències d'escolans a Tortosa** del 12 al 16 de juliol organitzades pel Seminari Menor de Barcelona. Informació i inscripcions: seminarimenor@arqbcn.cat i seminari@seminaribarcelona.cat
- **Casals d'estiu per a infants organitzats per la Fundació Verge Blanca.** Informació i inscripcions: fundacio@vergeblanca.org i 973 27 28 64
- **Ruta pel Pallars Sobirà amb els grups TXXt d'adolescents i joves del Bisbat d'Urgell,** del 30 juny a 4 de juliol, del 9 al 13 de juliol i del 17 al 20 d'agost. Informació i inscripcions: info@esglesiajove.cat i joven-tutbisbaturgell@gmail.com
- **Catecolònies del bisbat de Solsona** del 3 a l'11 de juliol. Informació i inscripcions: catecolonies.com i catecolonies.bsolsona@gmail.co
- **Colònies organitzades pel bisbat de Vic** del 5 a l'11 de juliol. Informació i inscripcions: joves@bisbatdevic.org i 609 323 374
- **Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia, organitzades pel Monestir de Montserrat.** Informació i inscripcions: trobadescant@abadiamontserrat.net i 938777766
- **Cursos bíblics organitzats per l'Associació bíblica catalana i l'Institut de Ciències Religioses Sant Fructuós.** Informació i inscripcions: 977 233 833 i insaf@arqtgn.cat
- **Visita al Seminari Tarragona i a l'Institut de Ciències Religioses Sant Fructuós** els dies 2 i 3 de juliol. Informació i reserves: insaf@arqtgn.cat i 977 233 833
- **Visita guiada i concert a l'orgue de la basílica de Morella** el 3 de juliol, organitzat per Catalonia Sacra. Informació i reserves: reserves@cataloniasacra.cat i 693 720 202
- **Jornada de formació de Vida Creixent a Solius.** Informació i inscripcions: 677 86 86 71

Formació cultural i teològica

L'estiu pot ser igualment un bon moment perquè els fidels es formin en diversos camps del coneixement, la cultura i la teologia. Una de les iniciatives més consolidades són les Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia, que s'organitzen al monestir de Montserrat des de fa més de 50 anys. Durant una setmana els participants rebran una bona formació litúrgica i musical, pensada perquè puguin portar els cants a les celebracions eu-

carístiques de les parròquies respectives. Enguany els participants podran participar en una de les tres tongades que s'organitzen entre la segona quinzena de juliol i la primera d'agost.

Un altre camp en què els fidels es poden formar durant les vacances és el coneixement tant acadèmic com orant de la Paraula de Déu. Amb aquesta finalitat l'Associació Bíblica de Catalunya i l'Institut Superior de Ciències Religioses «Sant Fructuós» de Tarragona (INSAF) organitzen uns cursos bíblics d'estiu, que tindran lloc del 5 al 9 de juliol al Centre Tarraconense «El Seminari». Amb aquesta iniciativa es pretén oferir un mètode d'estudi que ajudi el cristià a fruit de la Paraula, a viure més a fons la fe cristiana i a comunicar-la als altres. Els organitzadors tenen clar que tan sols amb el coneixement aprofundit de la Paraula i l'ajut de l'Esperit Sant es pot anar fent una Església més dinàmica, una Església de conviccions fermes, sempre conscient i compromesa, una Església viva i present en el món.

L'Institut Superior de Ciències Religioses «Sant Fructuós» encara organitza aquest estiu una altra activitat de tipus cultural. Es tracta d'una visita guiada gratuïta a l'edifici històric del Seminari (capella Major, capella de Sant Pau, muralla, biblioteca, jardins i aules) que també inclou una presentació del mateix Institut «Sant Fructuós», la institució acadèmica de l'arquebisbat i la seva oferta d'estudis (universitaris, de formació per a religiosos i laics, per a docents...).

D'altra banda, el bisbat de Tortosa i Catalonia Sacra organitzen aquest 3 de juliol una visita guiada i un concert al voltant de l'orgue barroc de la basílica de Santa Maria de Morella, un dels més importants de la Corona d'Aragó. Finalment, el bisbat de Girona organitza el 7 de juliol una Jornada de Formació de Vida Creixent a la Casa d'Espiritualitat de Santa Elena de Solius, amb una eucaristia presidida pel bisbe Francesc Pardo.

En definitiva, amb totes aquestes activitats, l'Església catalana reprèn progressivament la normalitat després de la pandèmia. D'aquesta manera es reprèn la presencialitat a l'hora de difondre la fe cristiana i tot el món cultural que hi va associat.

SABER ESCOLTAR

Humor

Vaig tenir la sort de conèixer un mossèn que reaccionava sempre, davant de tota mena d'esdeveniments, amb bon humor. Aquesta actitud impressionava els qui el tractaven. Considero que aquest pastor, a causa de la seva actitud, tenia una gran serenor.

En les relacions humanes, ens comportem sovint de dues maneres: o reaccionem amb ira o amb suavitat. Les reaccions humanes necessiten serenor, cosa que comporta un treball interior damunt dels propis instints. Hi ha qui, quan una cosa no li surt bé, s'enfada sense mesura. D'altres saben mantenir el seu comportament, i relativitzen el que els ha passat o se'ls ha dit.

Cal vetllar i deixar de reaccionar com a ofesos que tornen a ofendre. Els nostres sentiments ens porten a voler tenir sempre la raó, cosa que

no és certa. Sovint som massa partidistes i ràpids a condemnar. Necessitem el sentit de l'humor i una certa distància dels esdeveniments, per tal que els visquem dins un paisatge il·luminat i amb senzillesa.

Hem de reconèixer que, de vegades, no comprenem bé les coses i això ens enemista amb els altres. No es pot oblidar que sovint només comprenem els fets i les dites segons el motllo que tenim en la nostra ment. Dit amb bon humor, sembla que molts diàlegs esdevinguin diàlegs de sords. Una diversió malèvola i a distància ens fa adonar que la passió de moltes baralles, vistes de lluny, donen la sensació de ridícul.

Necessitem un equilibri en la nostra manera de reaccionar per encertar tant la interpretació dels fets com de les paraules. Els diaris,

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

per exemple, solen donar les notícies d'acord amb la seva ideologia. Els que es dediquen a la informació tenen una gran responsabilitat i també la tenim nosaltres, en parlar tant dels esdeveniments com de les persones. Hem de recordar sempre el misteri de Déu, que és d'amor i de perdó.

«Mare de Déu del bon humor, / pregueu per nosaltres, pecadors, / sovint malhumorats, / perquè siguem dignes de viure / en l'alegria i el bon humor cristians. Amén» (Mons. Damián Iguacen Borau).

Hem de recordar sempre el misteri de Déu, que és d'amor i de perdó

P-J YNARAJA

Capellà del Montanya
ynaraja@gmail.com

El fet de trobar-se a missa pot ser una pura coincidència, que hauríem d'aprofitar.

Ara penso en certa ocasió que vaig assistir a missa a la cripta de la catedral de Chartres. Quan hi vaig arribar algú em va acollir amb un somriure i em va oferir un fulletó amb notacions musicals. En veu baixa, vaig contestar agraït que era estranger i que ignorava els cants. La seva mirada, encara sense paraules, va ser un gest d'acceptació. Més tard, vam intercanviar signes de pau cristiana sincera. Aquesta manera de fer va complementar la bellesa i el contingut d'aquest lloc extraordinari. En vaig sortir espiritualment millorat. No oblidaré mai aquesta missa.

A Budapest, sent estranger i sentint-me'n, vaig entrar en una esglé-

A PROPÒSIT DE...

Trobada

sia per unir-me a la celebració. Vaig estar envoltat d'estàtues humanes immòbils i indiferents. Abans de la comunió, volia expressar la meua fe comuna i vaig allargar la mà, però vaig ser rebutjat bruscament. Això tampoc no ho oblidaré mai.

L'àmbit eclesial ha de ser un espai d'acollida amiga, més que de ritus indiferents.

Això que diré, m'imagino que segurament irritarà molta gent. Recordo que la missa és pregària, sí, i proclamació de la paraula, també. I comunió amb els germans i amb Crist Eucaristia, fonamentalment. Des dels inicis, per aconseguir-ho, alguns es van jugar la vida. L'estampa de Tarsici portant l'Eucaristia als

L'àmbit eclesial ha de ser un espai d'acollida amiga

impedits i apedregat pels seus companys, sense deixar-se-la prendre, no l'he oblidat. Em va emocionar trobar el seu sepulcre a Roma, al costat de la catacumba de sant Damas.

Diferents enemics, virus, però enemics, ens impedièren les trobades. Havíem de ser prudents. Imagino conservar el pa en una capsula estèril, per l'acció d'una làmpada barata d'UV. I les mans del ministre que les sostindrà, ruixades amb hidroalcohol. Convertida en eucaristia, un altre l'agafa i la introdueix en un píxide asèptic, conservat a la mateixa capsula inerta i portada a qui estava impedit. Col·laboració humana generosa i gràcia sacramental. Lamento que no haguem anat cap a aquesta manera senzilla de fer. Celebrar missa no és veure-la per televisió, això només és una devoció pietosa.

Vida eclesial

Aquesta setmana finalitza la campanya Compartint el viatge, recomanem el museu Tresor de la catedral de Girona, parlem amb el P. Lluís Recolons, recollim l'entrada de Mons. Saiz com a arquebisbe de Sevilla, ens apropem a Nigèria i reflexionem sobre la Laudato Si

Cloenda de la campanya «Compartint el viatge»

El cardenal Tagle anima a apropar-se als migrants i conèixer els seus patiments

«No conformar-nos amb veure els migrants, sinó mirar-los amb compassió; no sentir simplement la seva veu, sinó escoltar els seus crits i preocupacions; no limitar-nos a passar al seu costat, sinó aturar-nos, com el bon samarità, i viure un moment de comunió amb ells.» Són les paraules del cardenal Luis Antonio Tagle, prefecte de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles i president de Càritas internacional, durant la conferència de premsa convocada per presentar les conclusions de la campanya «Compartint el viatge» llançada per Càritas internacional i impulsada pel papa Francesc.

El cardenal Tagle va explicar que aquesta campanya es va iniciar fa quatre anys «amb el propòsit de crear il·lusió d'esperança on no poguéssim entrar la por cap als migrants», conèixer les seves històries i els seus patiments, amb la missió de sortir a l'encontre dels més necessitats com ho va fer el bon samarità.

El prefecte va destacar que aquest projecte ens ha ajudat, com a societat, «a apropar-nos als migrants, posant-nos a la seva alçada de pobresa i indignitat, per aixecar-los amb la convicció que no són números, sinó un nom, una persona», alhora que ha contribuït a comprendre qui és el migrant i quin és el seu patiment. «Aquesta campanya ens ha ajudat a difondre una nova cultura d'abast mundial, una cultura viva de la trobada, una nova visió de l'acollida de la persona humana en el migrant.»

El cardenal Tagle va subratllar que ««Compartint el viatge» ha estat un gran moment de solidaritat, de trobada i, sobretot, un mitjà per expressar l'amor de l'Església pels qui es desplacen».

A més, va posar en relleu que la solidaritat s'ha de manifestar avui més que mai tenint en compte la situació de pandèmia del Covid que ha deixat en evidència com els estats «es preocupen cada vegada més dels seus pro-

pis ciutadans» i en la qual «el risc de l'egoisme sempre és present».

Violència contra les dones

Durant la presentació del missatge del Papa per a la V Jornada Mundial dels Pobres, que tindrà lloc el 14 de novembre, el president del Consell Pontifici per a la Nova Evangelització, Mons. Rino Fisichella, va assenyalar que a més de la manca d'aliments i de productes de primera necessitat, així com de la precarietat de la salut, avui dia hi ha una altra pobresa que no s'ha de subestimar i és la violència contra les dones: «Una barbàrie que fa del món de les dones un escenari d'autèntica pobresa.»

Per a Mons. Fisichella, «de forma encara més incomprensible per a una cultura que ha assolit les formes més madures d'igualtat, s'està obligat a constatar expressions de desigualtat i de manca de dignitat que fereixen no només les pobres víctimes, sinó tota la societat, sovint massa impotent i afònica com si es resignés a renunciar a les conquestes obtingudes amb dificultat al llarg de les dècades».

D'altra banda, l'arquebisbe Pierbattista Pizzaballa, patriarcallatí

La campanya ha animat a sortir a l'encontre del migrant.

CARDENAL TAGLE
«Aquesta campanya ens ha ajudat a difondre una nova cultura viva de la trobada, una nova visió de l'acollida de la persona humana en el migrant»

de Jerusalem, ha anunciat una iniciativa sense precedents. Es tracta d'una Jornada de Pau per a Orient, que se celebrarà cada any amb una litúrgia eucarística especial «per implorar la misericòrdia de Déu i la seva pau sobre aquest estimat Pròxim Orient, on va néixer la fe cristiana i continua viva, malgrat el patiment».

El patriarca ha explicat que en aquest any 2021, dedicat a sant Josep, en la missa de la primera Jornada de la Pau, diumenge 27 de juny, a Natzaret, a la basílica de l'Anunciació, s'efectuarà una consagració especial del Pròxim Orient a la Sagrada Família.

Durant la missa presidida pel patriarca Pizzaballa i concelebrada pels bisbes catòlics ordinaris de Terra Santa, es beneirà una icona de la Sagrada Família, pintada especialment i amb incrustacions de relíquies conservades a la mateixa basílica.

«Un cop beneït», va informar el patriarca, «la icona serà duta en pelegrinatge, partint del Líban, als països d'Orient, fins a la seva arribada a Roma cap al final de l'any de Sant Josep, el 8 de desembre del 2021. I des de Roma, la icona farà el viatge de tornada a Terra Santa». El papa Francesc impartirà la benedicció apostòlica especial per a la jornada des de Roma diumenge 27 de juny.

ESGLÉSIA EN SORTIDA

La correcció fraterna

En les curtes homilies matinals a la capella de Santa Marta, el papa Francesc toca temes pràctics a partir de la Paraula. Parlant de la correcció fraterna (Cf. Mt 18,15-17), reconeix que no és fàcil i que es necessita una gran dosi d'humilitat i tacte per fer-la d'una manera profitosa. Segons com, aquell que vol practicar la correcció ofèn el pròxim i crea confusió i malestar en el seu cor.

Quan és contraproductiu la correcció fraterna? Quan no és prou fraterna... Quan la faig perquè em sento ferit en el meu orgull; quan em considero com un mestre i humilio l'altre considerant-lo inferior; quan em considero perfecte i l'altre com un pecador; quan jo no suporto ser corregit per ningú... En aquests casos i d'altres de semblants, val més esperar, no corregir, perquè el meu orgull, els meus nervis i la meua vanitat em farien ser injust, perquè la meua actitud paternalista ho espatllaria tot.

Si corregim, que sigui amb humilitat i amb molt d'amor. Fem-ho només quan estiguem segurs que el que ens mou és l'amor i no pas un altre sentiment poc clar. La correcció fraterna és un art que només s'assoleix amb la pregària humil a l'Esperit Sant a fi que ens doni un discerniment amorós per ser moguts pels sentiments de Jesús i posi en els nostres llavis les paraules adequades.

JOSEP M. MASSANA

 Girona

El «Tapís de la Creació» ocupa en exclusiva la sala més gran i és la clau de volta del discurs museístic

El museu Tresor de la Catedral reobre després de la reforma

REDACCIÓ
Girona

T.A.P.I.S. 3.0 és un projecte que ha permès millores tant per al visitant com per a la conservació de les peces del museu Tresor de la Catedral de Girona. La reforma es va plantejar per la necessitat d'ampliar la sala d'exposició de l'icònic *Tapís de la Creació*. Com si fos un joc de dòmino, però, en iniciar l'estudi del canvi d'ubicació de la valuosa peça, es va fer palesa la necessitat de fer una reforma profunda, estructural, de l'equipament, però també del discurs museogràfic. La darrera reforma estructural del museu datava dels anys setanta.

Els treballs s'han centrat en la confortabilitat i òptima experiència del visitant al llarg del recorregut, millorant l'accessibilitat i presentant els objectes de manera que s'aconsegueixi gaudir i aprendre de les peces exposades. Mitjançant diversos canals d'informació i millorant la seguretat, tant de persones com d'objectes, s'assoliran importants objectius que alhora revelen l'acrònim del nom del projecte: Treball per l'Accessibilitat, Presentació, Informació i Seguretat del Tresor de la Catedral de Girona (T.A.P.I.S.). El 3.0 fa referència a l'actualització dels sistemes i de l'entorn, així com al fet de recordar que és el tercer cop que el *Tapís de la Creació*, peça principal de la col·lecció, canvia d'ubicació al museu.

Joan Piña, director del museu Tresor de la Catedral, i els arquitectes Josep i Antoni Vilanova, responsables de la redacció i execució del projecte de remodelació, van oferir el 10 de juny als representants dels mitjans una visita d'obres a l'equipament que gestiona el Capítol de la Catedral.

Tal com va explicar Piña, la reforma es va iniciar «perquè vam voler que el visitant contemplés dignament el *Tapís de la Creació*, que abans era en una sala molt petita, tot i constituir el colofó de la visita, i amb raó, perquè és la peça estrella. Vam voler posar-lo a la sala

més gran del museu perquè havia de complir un seguit de requisits, com ara permetre un accés fluid de gent, que el guia pogués fer les explicacions pertinents amb comoditat, etc., i tot això va implicar que havíem de reorganitzar tot el patrimoni que teníem exposat».

Piña també va comentar que amb la reestructuració del discurs s'ha guanyat una sala més: «En la primera sala s'explica la Catedral Romànica amb peces de l'aixovar que hem pogut conservar, com el patrimoni referit a la comtessa Ermessenda o l'arqueta d'Hixam i on el protagonisme és per al *Beatus*. La segona sala és la dedicada a la Catedral Gòtica, amb importància de la pintura i l'orfebreria, però on també hem situat la figura de sant Carlemany, la tercera és la del *Tapís de la Creació* amb una sala auxiliar d'interpretació, que és on es projectarà l'audiovisual d'explicació de la peça, i la quarta és la dedicada al culte a la catedral, amb peces que expliquen la funció del temple.»

També ha variat el tipus de visita, que serà lineal, molt més còmoda per al visitant i més adient per a l'efectivitat del discurs museològic.

JOAN PIÑA
«Hem volgut que el visitant contempli dignament el «Tapís de la Creació», perquè és la peça estrella»

Àngel Almazan

El museu reobre les portes a partir del dia 25 de juny, data en la qual també s'obren novament la catedral i Sant Feliu a les visites. Una de les innovacions anunciades és la creació d'una plataforma virtual que permetrà al públic la consulta de les fitxes de les 1.300 peces que té aproximadament en dipòsit i exposades al museu. Totes seran consultables en el catàleg en línia.

La realització de les obres també ha estat una oportunitat per dur a terme prospeccions arqueològiques que el projecte ja preveia, al sector del soterrani de la catedral, on s'ha fet la sortida d'emergència i s'hi ha instal·lat una escala. El resultat de les excavacions ha quedat documentat i fins i tot ha condicionat la instal·lació de l'escala, de manera que ha obligat a fer un tram volat i s'ha deixat a vista una zona excavada al dipòsit lapidari, una nova dependència del museu.

Al dipòsit lapidari s'hi centralitzen totes aquelles pedres, laudes sepulcrales, capitells i elements decoratius en pedra que estaven dispersats pel temple, pels jardins i terrasses, de manera que se'n facilita l'inventari, el dipòsit i la conservació. La zona excavada en aquest dipòsit deixa a la vista els fonaments d'una torre que es considera d'època carolíngia (segles IX-X).

Col·locació del «Tapís de la Creació» a la seva nova ubicació.

gràfic. Això s'evidenciarà en la visita al Tapís, tal com explica Piña: «El visitant tindrà un primer impacte, però aleshores veurà l'audiovisual que li explicarà amb detall la peça i, passat l'impacte inicial, tornarà a gaudir de la peça, aquesta vegada gaudint-la no com a impacte estètic, sinó sabent el que significa.» Per afavorir el relat del discurs museogràfic, l'exposició permanent tindrà la meitat de peces. Les peces enretirades han passat als dipòsits del museu.

Josep Vilanova, arquitecte responsable de la redacció i execució del projecte, va explicar que la intervenció ha «dignificat l'espai», referint-se al fet que la imatge actual corresponia a una altra època i amb recorreguts diferents: «Ara, quan el visitant arribarà al museu, ja haurà fet tot el recorregut petri per la catedral i trobarà que hem intentat recuperar l'aspecte original de les sales, amb un enguixat càlid i una il·luminació diferent.»

Segons Vilanova, «la sala del Tapís està concebuda perquè sigui protagonista, és com un museu dins el museu. És com un atri amb un recorregut lateral, una zona de contemplació tota de fusta, on es pot veure el tapís amb tota la seva dimensió amb dimensió».

Després de nou mesos d'obres, el

Cada dia és una nova oportunitat per aprendre

Gestionant capacitats

www.emiser.es - 938 46 6111 - emiser@emiser.es

 Barcelona

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

El jesuïta Lluís Recolons ha estat reconegut amb el Premi Catalunya de Sociologia 2021

Transformar la realitat des de la sociologia

Visitem el pare Lluís Recolons a la seu de la Fundació Migra Studium, entitat de la Companyia de Jesús que treballa per acollir i acompanyar les persones migrants, tant des de l'acció directa com des de l'estudi i la reflexió sobre el fenomen migratori. Recolons ha estat reconegut amb el Premi Catalunya de Sociologia 2021, convocat per l'Associació Catalana de Sociologia, per, entre d'altres mèrits, haver-se especialitzat en l'àmbit de les migracions.

«Les migracions ens aporten una gran riquesa humana», ens comenta el pare Recolons, que malda perquè la societat s'adoni d'aquesta realitat. La Catalunya actual no s'entén sense el fenomen migratori, primer procedent d'Espanya, i des d'avançat el decenni dels 1990, d'arreu del món. De fet, en el període més recent de gran creixement de la població de Catalunya, en 1,24 milions d'habitants entre el 2000 i el 2009, va ser primordial l'increment del nombre d'habitants nascuts a l'estranger.

El fenomen migratori, a més, està protagonitzat sovint per persones joves que han posat en risc la seva vida travessant deserts, veient com moren

companys de travessia, sent víctimes de les màfies, tot amb l'objectiu de tenir un futur millor. Tal com remarca Recolons, «cal consciència que són persones i que han de ser tractades com a tals, que no han de ser excloses de la societat». Per això, és important canviar els procediments que dificulten la integració i cohesió social, i que la política i l'opinió pública enfoquin el fenomen amb una mirada a llarg termini, que l'abordi en tota la seva complexitat.

Alumne de Robert Merton i Peter Berger

Lluís Recolons, nascut a Barcelona el 15 d'agost del 1936, ens explica que va començar a estudiar Sociologia pel seu interès de conèixer, incidir i transformar la realitat. És llicenciat en Filosofia i Lletres per la Universitat de Barcelona, llicenciat en Teologia per la Facultat de Teologia de Sant Cugat del Vallès i graduat en Ciències Econòmiques i Socials per la Universitat de Deusto (Bilbao). Del 1971 al 1973 va viatjar als Estats Units per fer un màster en Sociologia a la Universitat Colúmbia de Nova York, on va tenir com a professors sociòlegs de la talla de Peter Berger i Robert Merton.

Al llarg de la seva vida ha participat en nombroses trobades i congressos, i ha estat vinculat a institucions com l'Institut Catòlic d'Estudis Socials de Barcelona i la Fundació Jaume Bofill. Compta amb gairebé un centenar de publicacions. Destaca també la seva àmplia activitat com a docent, tant en l'àmbit universitari com en ponències, seminaris o conferències.

Als seus 84 anys continua actiu, col·laborant en l'àrea d'estudi de la Fundació Migra Studium. L'any 1994, dins de la Fundació Lluís Espinal (centre d'estudis Cristianisme i Justícia) impulsà i dirigí una àrea específica d'estudi sobre migracions i poblacions, que acabaria donant lloc més endavant a la creació de la Fundació Migra Studium, l'any 2003. Recolons en va ser el cap de l'àrea d'estudis fins al 2008.

«Les migracions ens aporten una gran riquesa humana»

Agustí Codinach

El pare Recolons forma part de la comunitat jesuïta de Migra Studium.

Agustí Codinach

Vacunació de persones sense llar a la parròquia de Santa Anna de Barcelona.

Vacuna, gent gran i estrangers

XAVIER MORETÓ
Consiliari de Vida Creixent
de Barcelona

Certament, la vacuna va bé i dona moltes esperances. Per als qui formem part de Vida Creixent, un moviment de gent gran, és una bona notícia. Aviat ens tornarem a reunir presencialment. I en un país com el nostre, tan «abocat» al turisme, aquesta també és una bona notícia. Ja es diu que fins i tot els anglesos estan en camí! També «corre» que els grans vaixells estan a punt d'atracar de nou al port de Barcelona. Molts comerços estan esperant que els turistes tornin a gastar com ho feien abans. De ben segur que ningú no es tornarà a queixar de la seva presència. Però la situació no acaba de reeixir...

Certament, hi ha una certa sensació de precarietat i es nota a tots els nivells. Nosaltres ja hem constatat un augment del nombre de persones que venen a demanar-nos menjar. En ge-

neral, ens fa la impressió que aquesta situació s'allargarà en el temps.

Hem d'estar alerta amb el que passa al nostre voltant, sobretot quan la gent pateix. Jesús sempre estava amatent i s'avançava a servir, una actitud que probablement va aprendre de la seva mare. Ell ens ho diu clarament a l'evangeli: «Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però qui la doni pels seus germans, la guanyarà.»

L'altre dia vaig escoltar un jesuïta que ve a la parròquia. En l'homilia va dir: «Els cristians no ens podem tancar ni estar tristos! El missatge que portem és massa gran per amagar-lo o enfosquir-lo!» Tota una advertència davant dels qui es tanquen en el que és seu i s'obliden dels altres, ni que sigui per protegir-se. No caiguem en l'error de tancar-nos, a voltes associat als més grans. No fem com els comerços que han de tancar. Estiguem oberts en tot moment.

Amb il·lusió

PERE CANALETA ARGEMÍ
President interdiocesà

Tots els canvis volen el seu temps i a Vida Creixent passa el mateix. El canvi de president interdiocesà comporta noves maneres de fer.

S'han fet dues reunions que han estat molt profitoses. Establertes les bases sobre les quals es desenvoluparan les reunions, i esperant que l'epidèmia remeti per continuar fent camí. Un camí marcat pels temaris d'enguany, «Disposats a servir», i que han de ser la pauta d'una nova etapa.

També cal tornar a posar en marxa les trobades diocesanes i la interdiocesana. Cal que tots estiguem disposats a anar endavant perquè l'aigua estancada es podreix. Ha de ser amb il·lusió! Cal que no ens en falti. Ha de ser abundant, que s'encomani als que ens envolten perquè tots junts fem camí.

Així doncs, esperonem-nos, contagiem-nos d'aquesta alegria de què parla el nostre himne i tots junts avancem perquè tenim una fita, tenim coratge i ganes de portar l'alegria a tot germà.

Anem endavant! Sempre endavant, cada dia, amb esforç, perquè l'alegria mai no s'apagui i perquè cal contagiar-la.

LAUDATO SI

Fra Javier Garza

Sant Francesc és capaç de reconèixer la natura com un fantàstic llibre on Déu ens parla.

MN. IVAN CID
Delegat de Joventut de la
diòcesi de Tortosa

Quan els joves coneixen el testimoni de sant Francesc d'Assís, els segueix resultant actual, atractiu i desperta, almenys, la curiositat de com un jove ric ho deixa literalment tot i es posa a lloar el Senyor en la seva vida.

Sant Francesc manifesta una atenció particular vers la creació de Déu i cap als més pobres i abandonats; viu com a inseparable la preocupació per la natura, la justícia amb els pobres, el compromís amb la societat i la pau interior. Per a ell, cada criatura era una germana; en la relació amb totes les criatures renuncia a convertir-les en un objecte d'ús i domini. És capaç de reconèixer la natura com un fantàstic llibre on Déu ens parla i ens reflecteix alguna cosa de la seva bellesa i bondat. I tot això ho fa vivint una meravellosa fraternitat.

L'encíclica *Laudato Si* fa una crida als joves i no tan joves a una conversió ecològica, a la necessitat d'alimentar una passió per cuidar el món. Una conversió que naix des de dins i lligada a una espiritualitat que no queda desconnectada del propi cos ni de la natura. El Papa ancora aquesta conversió i espiritualitat en els vint segles d'història de l'Església i ens recorda com Benet XVI ja en l'inici del seu ministeri ens deia que els deserts exteriors es multipliquen en el món perquè s'han estès els deserts interiors.

Alerta que davant d'aquesta crida i espiritualitat, alguns cristians se'n

burlen i resten passius a les necessitats del medi ambient, i cauen així en una incoherència vital; no podem oblidar que viure la vocació de ser protectors de l'obra de Déu és part essencial d'una existència virtuosa en la vida cristiana.

El desgast ambiental és un tema global que implica tota la humanitat i, per això, aquesta conversió ecològica no deixa de ser també una conversió comunitària perquè als problemes socials es respon amb xarxes comunitàries i l'Església tenim l'oportunitat de formar-les.

Davant de tota aquesta situació, el Papa ens proposa unes senzilles, clares i profundes actituds que ajudaran els creients, i també els joves, a viure una espiritualitat ecològica:

Gratitud i gratuïtat. El món és un do del Pare al qual hem de respondre amb gestos gratuïts i generosos encara que ningú no els vegi.

Una comunió universal manifestada en una amorosa consciència de no estar desconnectats de les altres criatures, el món es contempla des de dins.

Despertar la creativitat i l'entusiasme essent instruments que ajudin a resoldre els drames del món oferint-se a Déu en els germans que més ho necessiten.

Que aquestes línies d'espiritualitat ecològica ens moguin a compartir amb les generacions més joves l'experiència profunda de la vivència i presència de Déu en el quotidià.

Viure la vocació de ser protectors de l'obra de Déu és part essencial d'una existència virtuosa en la vida cristiana

Mons. Josep Àngel Saiz pren possessió de l'arxidiòcesi de Sevilla

«Caminem junts en sinodalitat, posant en pràctica l'espiritualitat de la comunió»

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA
Redacció

JOSEP ÀNGEL SAIZ
«Donem testimoni de l'ideal de vida cristiana, amb una espiritualitat forta i profunda»

Dissabte 12 de juny va tenir lloc la presa de possessió de Josep Àngel Saiz com a nou pastor de l'arxidiòcesi de Sevilla, prenent el relleu de Juan José Asenjo. Van acompanyar el nou arquebisbe més de trenta bisbes de diferents diòcesis, entre ells tots els prelats de Catalunya, excepte Joan Planellas, Salvador Giménez i Toni Vadell. Dimarts 15 de juny, Salvador Cristau va ser escollit pel Col·legi de Consultors administrador de la diòcesi de Terrassa.

En l'homilia, Mons. Saiz va expressar que inicia el ministeri «amb sorpresa i respecte profund», i va reconèixer que arriba a una diòcesi «amb una història fecunda i brillant, d'arrels cristianes profundes, que ha donat fruits immensos de fe i d'amor, de cultura, d'art, de solidaritat, allarg dels segles».

Davant la situació de pandèmia, l'arquebisbe va subratllar que «hem de ser solidaris amb el patiment humà i testimonis de la misericòrdia de

Déu. (...) Oferim el sentit de la transcendència, la seguretat que l'ésser humà és capaç de trobar-se amb Déu. En un món secularitzat hem d'ajudar els nostres coetanis a alçar la mirada al cel i elevar el nivell dels seus horitzons vitals; hem de recordar la veritat més profunda de l'ésser humà: que Déu ens ha creat, ens manté en l'existència i ens crida a la unió amb Ell».

A la catedral sevillana, Saiz va dir als seus diocesans que «malgrat la nostra petitesa, som enviats pel Senyor a anunciar la Bona Nova, som testimonis de Jesucrist en la societat del segle XXI, cridats a donar una resposta convinguda i convincent».

El prelat va demanar caminar «junts en la vida i en la missió de l'Església, en sinodalitat, posant en pràctica l'espiritualitat de la comunió perquè el Senyor ens ha escollit i ens envia perquè donem un fruit abundant i durador».

Davant la desvinculació, la desconfiança i la liquiditat de la vida, del món i de l'ésser humà, cal «que donem testimoni de l'ideal de vida cristiana, amb una espiritualitat forta i profunda».

La cerimònia va començar a les onze del matí, quan el seguici format pel nunci Bernardito Auza, Mons. Saiz i l'arquebisbe emèrit va ser rebut a la porta de l'Assumpció de la catedral pel capítol metropolità. Seguidament, el degà va oferir el *Lignum crucis* per besar al nunci i a l'arquebisbe, els quals van anar a la capella de l'Antiga, per adorar Jesús en l'Eucaristia. Finalment, es van revestir a la sagristia

Mons. Saiz besa el «Lignum crucis».

dels Calzes per començar la missa.

Arquebisbat de Sevilla

TESTIMONIS DE FE

AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA

La jove S. no oblidarà mai aquell dia terrible de novembre del 2018, perquè el reviu una vegada i una altra. La jove, que ara té 21 anys, vivia amb els seus pares i germans en una granja al nord-est de Nigèria, a pocs quilòmetres de Maiduguri, la capital de l'estat de Borno. S., la seva germana menor i els seus pares eren a l'exterior quan uns homes joves, que havien arribat amb moto, van envoltar la granja i van exigir al pare que els entregués les filles si no volia morir.

Després de la negativa del pare, els terroristes del grup Boko Haram el van decapitar a sang freda. S. subjectava el cap del seu pare entre les mans quan es va desmaiar. «Des de llavors, aquell record li torna sense parar, i viu amb la por constant que la matin», informa el P. Fidelis Bature, psicòleg clínic que col·labora en projectes amb la fundació pontifícia Ajuda a l'Església Necessitada (ACN) Internacional des de Nigèria.

El calvari de S., però, era lluny d'acabar. Al matí va recuperar el coneixement enmig de la muntanya. Ràpidament es va adonar que els homes l'havien portada a un campament de Boko Haram. El pare Fidelis no ens descriu amb detall l'horror que va viure-hi; només diu: «S. va ser torturada repetidament i van abusar-ne de totes les formes imaginables.» Al final, va aconseguir escapar. Ferida, cansada i adolorida, es va trobar amb un ancià que la va ajudar a salvar-se.

«En aquell moment, S. no podia parlar ni explicar el que li havia passat», recorda el P. Fidelis. La mare l'havia portada a la seva consulta i el sacerdot va constatar nombrosos símptomes de múltiples traumes. «Veia fantasmes i gent sense cap. Revivia sobtadament el que havia passat, tenia al·lucinacions i pensaments angoixants.»

S. és una de les nombroses víctimes de Boko Haram que reben ajuda al Centre de Recursos Humans i Adquisició d'Habilitats per a la Curació de Traumes de la diòcesi de Maiduguri, una iniciativa per

A Nigèria, l'horror i una nova vida sovint van de la mà

ACN

Conselleria en trauma a la diòcesi catòlica de Maiduguri.

Ajuda a les víctimes de Boko Haram

proporcionar curació als ferits de l'ànima amb el suport de la fundació ACN. El P. Fidelis hi treballa. «La crisi provocada per Boko Haram ha donat peu a nombroses dificultats. Hi ha hagut morts i la gent ha perdut els mitjans de subsistència. Molts continuen vivint en camps de

desplaçats», assenyala. Aquí no es tracta només d'una primera ajuda psicològica, subratlla el sacerdot catòlic. La seva organització també ajuda els desplaçats a refer la vida i a reintegrar-se: «Treballem amb totes les parts interessades per conscienciar sobre el risc d'estigmatització, dels enfrontaments entre desplaçats i comunitats d'acollida i de la necessitat d'integració social.» Gràcies al suport d'ACN a aquest projecte important, s'ha ajudat centenars de persones a reprendre les seves vides després del terror sembrat pels islamistes de Boko Haram.

S. ara ja només hi va per a un seguiment rutinari. L'objectiu és proporcionar-li suport terapèutic per als seus plans professionals en el futur perquè vol treure-li més profit a la vida, i no vol que Boko Haram tingui l'última paraula: «Va venir a donar-me les gràcies i a preguntar si podia seguir estudiant, perquè només tenia el certificat d'estudis secundaris. Ara s'ha inscrit per fer els exàmens d'accés a la universitat, informe el P. Fidelis.

FIDELIS BATURE
«Treballem per conscienciar sobre el risc d'estigmatització, dels enfrontaments entre desplaçats i comunitats d'acollida»

SIGNES D'AVUI

El poder en el Credo

El Credo que es recita en moments significatius té diferents fórmules, totes molts semblants. El Catecisme en recull les dues principals: el símbol dels apòstols i el Credo de Nicea-Constantinoble. Hi ha versions llargues i breus. En totes elles es recullen els punts fonamentals que configuren les veritats de la fe.

Al Credo hi apareixen dos rostres del poder. En primer lloc, s'afirma que Déu és Pare totpoderós. L'únic atribut que es destaca entre tots els que li convenen es refereix a l'omnipotència. Per què es destaca tant la característica de ser totpoderós? No se'n podria subratllar amb més força la seva capacitat amorosa? Potser el poder ens subjuga perquè també l'ambicionem per a nosaltres? Quan s'indica que Déu és Pare s'està dient que ens dona

la vida per amor i que el seu poder es manifesta per la seva força creativa, de tot allò visible i invisible. En Déu, el poder està al servei de l'amor. En segon lloc, al Credo es parla d'un altre tipus de poder quan s'afirma que Jesucrist «patí sota el poder de Ponç Pilat». En aquest poder es barregen la política, la força militar, l'economia... Pot sorprendre que en cada recitació del Credo s'hi esmenti Ponç Pilat. Un poder que es pateix i que genera sofriment. Jesús ho va denunciar perquè la fraternitat obeís a altres valors: «Ja sabeu que els governants de les nacions les dominen com si en fossin amos i

Quan el poder no és servei, es transforma en violència i opressió

que els grans personatges les mantenen sota el seu poder. Però entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci el vostre esclau; com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per a tothom» (Mt 20,25-27). Quan el poder no és servei, es transforma en violència, opressió, menyspreu dels drets humans... Vivim immersos en un misteri: si Déu és Pare totpoderós, per què permet l'abús de poder humà? Al Magníficat, Maria proclama: «Derroca els poderosos del soli i exalta els humils.» El poder humà, sovint, s'enfronta a Déu o el vol manipular en benefici propi. El creient sap a què atènyer-se.

LLUÍS SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

VICTÒRIA MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Ara, quan d'alguna manera comencem a tornar a les activitats que havien minvat durant els moments més punyents de la pandèmia, tornen també les accions que vull comentar amb vosaltres, els meus lectors setmanals, cada vegada que m'aboco a la finestra de la vida des de diferents vessants.

Avui m'agradaria comentar les meves experiències al voltant d'un dels sectors més importants de la nostra societat: el jovent. Quanta riquesa potencial que té una ciutat, un país, una època amb els joves que són el present i el futur. El present, per la força i l'esperança que suposen entre nosaltres. El futur, perquè ells seran els que continuaran la tasca que deixarem a les seves mans.

Aquesta setmana he tingut ocasió d'abocar-me a dues classes molt

FINESTRA A LA VIDA

Generació jove en recerca de la felicitat (I)

diferents d'aquest col·lectiu. I dic diferents no per l'edat, ni perquè no siguin necessàries per a la nostra esperança totes dues, sinó per les oportunitats que la vida els ha ofert a totes dues.

Les meves converses amb algun jove estudiant, compromès, amb una capacitat molt cultivada de reflexió, amb interessos que van més enllà i, d'altra, de la diversió i goig del moment present, m'ha il·luminat per entendre aquest col·lectiu que, de vegades, ignorem i, de vegades, judiquem molt superficialment. La majoria d'una certa edat que ja ha sortit de l'adolescència tardana, i d'un nivell social alt o mitjà, són fills de l'època del *baby boom* i, des de fora, creiem que ho tenen tot i que viuen sense preocupació, i gaudint del moment, dels desitjos aconseguits, del sexe sense mesura...

Les meves converses me n'han

mostrat una altra cara molt diferent. En aquest moment, molts s'ho passen malament. La pandèmia ha influït molt en la seva angoixa, en les seves pors, en la seva desesperança d'un futur que, sens dubte, els deixem les generacions anteriors.

I, curiosament, la seva recerca de la felicitat impulsa alguns d'aquests joves a investigar entre els adults d'edat més avançada creant un pont entre la joventut i la vellesa... per entendre algunes de les seves incògnites i que els ancians hem superat, arribant, d'alguna manera a una pau o felicitat que té només una paraula per entendre'ns: superació.

És important donar-los l'oportunitat de fomentar aquest pont.

Els joves són la riquesa potencial d'un país i d'una època

L'Església multiplica els esforços en l'atenció als més vulnerables

**En els darrers 10 anys ha augmentat
el servei caritatiu i social en un 71%**

Vicente Martín constata que la pandèmia ha posat en relleu la nostra veritable humanitat.

«Els catòlics estem cridats a ser portadors d'esperança i humanitat», escriu el cardenal Joan Josep Omella, president de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), en la introducció de la Memòria Anual d'Activitats de l'Església catòlica, presentada recentment.

La pandèmia ha intensificat un treball d'atenció als més vulnerables que, en els darrers 10 anys, ha portat l'Església a augmentar en un 71% el servei caritatiu i social.

El secretari tècnic de la Subcomissió Episcopal per a l'Acció Caritativa i Social de la CEE, Vicente Martín Muñoz, ens explica que la crisi econòmica del 2008 va tenir un fort impacte en les condicions de vida de les llars espanyoles i hi va deixar cicatrius fortes. L'informe FOESSA de Càritas alertava que el 2019 8,5 milions de persones estaven en exclusió social; d'elles, 1,2 afrontaven la supervivència i sis milions més tenien por que «la propera sacsejada els destrossés».

I va arribar el Covid, amb conseqüències gravíssimes per a qui estava en situació de vulnerabilitat. «La pandèmia», descriu Martín, «està deixant al seu pas una estructura social precària, una desigualtat profunda, una manca d'oportunitats per als últims, una protecció social clarament insufi-

Des de l'inici de la pandèmia l'Església s'ha mobilitzat per impulsar iniciatives d'atenció assistencial, acompanyament i promoció humana

cient i una comunitat afeblida que, tot i que va ressorgir en el primer moment de la crisi, no és capaç de mantenir la flama viva per avançar cap a la "nova normalitat"».

Des de l'inici de la pandèmia l'Església s'ha mobilitzat per impulsar iniciatives d'atenció assistencial, acompanyament i promoció humana en favor dels col·lectius més afectats des de les diferents pastorals.

«S'ha donat una resposta assistencial per cobrir les necessitats més bàsiques; s'han habilitat espais d'acollida per a persones i famílies en situació de carrer, sol·licitants d'asil, temporers en quarantena i víctimes de tràfic», enumera el secretari tècnic.

En tots els sectors pastorals, afegeix, s'ha fet «un acompanyament integral a les persones en situació de vulnerabilitat que inclou l'assessorament per a tot tipus de gestions burocràtiques i administratives, acompanyament psicològic, formació laboral, recerca de feina, suport efectiu davant la soledat i la incertesa, sense oblidar l'acompanyament espiritual».

A més, s'han posat en marxa iniciatives de treball en xarxa amb entitats eclesials, de la societat civil

VICENTE MARTÍN «La bretxa digital esdevé un factor exclusogen, és a dir, és conseqüència i alhora causa d'exclusió social»

i de l'administració pública, en alguns casos també a nivell internacional.

Els països del Sud, afectats per problemes estructurals agreujats per la pandèmia, també compten amb l'atenció de l'Església.

Principals esforços

L'Església catòlica centra els esforços en diferents àmbits. Un de principal és el treball, però també l'habitatge. Com apunta Vicente Martín, «aquesta crisi ha vingut a agreujar la delicada situació d'habitatge que ja hi havia i ens situa més a prop d'una possible emergència residencial, perquè al voltant de 700.000 persones viuen en llars que no poden afrontar les despeses de subministrament».

Però també sorgeixen necessitats noves: «La bretxa digital esdevé un factor exclusogen, és a dir, és conseqüència i alhora causa d'exclusió social.»

Els esforços no oblidem les qüestions de salut. En aquest sentit, Martín comenta que, «segons Càritas, un 51% de les llars que acompanya manifesta que la salut psicoemocional dels seus membres ha empitjorat en relació amb la situació prèvia a la crisi».

Entre els col·lectius més afectats per la situació actual, destaquen les dones, els joves, els migrants i els ancians.

«L'impacte de la crisi en els ingressos de les llars, especialment de les dones amb fills a càrrec, les llars monoparentals, ha estat de tal envergadura que ha provocat que tres de cada deu llars no disposin ara mateix de cap ingrés», lamenta el secretari, «aproximadament 258.000 persones que resideixen a llars acompanyades per Càritas no ingressen ni un sol euro en aquests moments».

Dit d'una altra manera, més de 825.000 persones acompanyades per Càritas estan en situació de pobresa severa, cosa que requereix un acompanyament en la sol·licitud de l'Ingrés Mínim Vital i d'altres prestacions socials.

En relació amb els migrants, molts estan en situació irregular i en la majoria dels casos és impossible tramitar expedients, reconeix Vicente Martín, «per negligència o lentitud de l'administració pública. Per aquest motiu, no tenen accés a l'Ingrés Mínim Vital. I molts s'han vist en situació d'irregularitat sobrevinguda. Els joves extutelats es veuen abocats a situacions de carrer».

Si parlem del col·lectiu juvenil, cal fer referència a la precarietat laboral i a l'atur, amb un taxa de gairebé el 40%, a la bretxa digital i a l'emergència residencial.

«L'aïllament ha afectat especialment les persones grans, intensificant-ne la soledat», subratlla Martín,

© ismaelmartinezsanchez / ACN

Entitats com Ajuda a l'Església Necessitada han incrementat els esforços davant del Covid.

Un dels
voluntaris de
Càritas Alcalá
de Henares amb
un usuari.

«la vulnerabilitat social evidenciada en aquesta crisi també posa de manifest els recursos escassos que hi ha per afavorir la cura als domicilis, propiciant desprotecció en la gent gran i en qui en té cura. Això ha suposat incrementar els esforços per atendre els més grans».

Relleu generacional

Aquesta crisi ha generat una situació paradoxal, ens comenta el secretari de la subcomissió: «Una part important del voluntariat social de l'Església té més de 65 anys, cosa que ha suposat una reducció significativa de la seva acció en els inicis de la crisi. Ha estat necessari adaptar el servei dels voluntaris a les noves situacions, que es pot exemplificar en l'escolta telefònica, el suport escolar o les classes d'espanyol telemàtiques, la multiplicació de transferències econòmiques substituint les ajudes en espècie o la recepció de documents en línia.»

Alhora, s'ha donat una «gran explosió de solidaritat per part de la societat i la incorporació de moltes persones voluntàries més joves. Algunes no venen de les nostres bases eclesials, però confien en la tasca social de l'Església. Un dels nostres reptes és consolidar la seva participació

en les nostres institucions i la relació intergeneracional del voluntariat».

Segons Martín, aquesta pandèmia ens deixa tres lliçons molt importants. En primer lloc, ha posat en relleu la nostra veritable humanitat: «Som éssers fràgils i no petits déus que poden fer-ho tot; som éssers de relació i, per això, depenem els uns dels altres; som part de la natura i no els seus amos i senyors.»

Un segon ensenyament és «la necessitat de canviar els nostres estils de vida, les nostres relacions, l'organització social i el sentit de la nostra existència».

I, finalment, «necessitem la comunitat, els altres. Comunitats de pertinença i solidaritat. L'individualisme, diu el papa Francesc, no pot ser la resposta a aquesta situació de crisi. La resposta només pot venir per l'amistat social i la fraternitat universal».

Malgrat la gran feina que fa l'Església a través de diferents entitats, encara hi ha gran part de la societat que ignora que Càritas o Mans Unides, per exemple, són organitzacions eclesials. Aquesta realitat, conclou Martín, «suposa que hem de fer una gran tasca pedagògica i evangelitzadora per ajudar a descobrir que aquestes entitats són l'Església i que allò caritatiu i social és tan eclesial com altres dimensions de la pastoral».

«Som éssers fràgils
i no petits déus que
poden fer-ho tot;
som éssers de
relació i depenem
els uns dels altres»

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Viure de la fe en l'Església

Benvolguts i benvolgudes,

Dimarts vinent l'Església celebra la solemnitat dels dos grans apòstols de la fe, sant Pere i sant Pau, columnes de l'Església.

Els temps d'avui no són més fàcils que els que van viure aquests dos grans apòstols. Són temps difícils per a la nostra Església. I això es constata a casa nostra: la situació de les nostres famílies, que cada vegada han esdevingut menys un espai d'evangelització, l'abandó de la pràctica religiosa, la gent que es troba cansada de tot... En aquest marc, l'Església ha de fer front a dues situacions: primer ha de retrobar-se ella mateixa per ser fidel al nostre temps i a l'Evangeli, i, en segon lloc, ha d'enfrontar-se a un canvi de cultura. Tot aquest canvi se'ns fa costerut, perquè aquesta crisi ha provocat que molta gent sortís de l'Església quan precisament era el moment que es necessitava més per a fer front a la nova situació.

I quin camí de sortida tenim? Doncs, abans de tot, anar-nos desprenent de tot allò no evangèlic que a través dels temps s'ha anat agafant: potència, poder, clericalisme,

hipocresia..., amb la greu dificultat que mentre la primitiva Església — la de Pere i Pau — intentava viure i comunicar l'Evangeli en un clima de novetat, molts dels nostres contemporanis n'estan de tornada.

Però, malgrat tot, hem d'anar recordant que l'Església és portada pel Senyor i ell estarà enmig nostre fins a la fi dels temps. Dins una visió de fe segur que ens en sortirem. Per aquest motiu, permeteu-me que us digui que l'Església no la coneixem prou. Ens hem dedicat a criticar-la i no sabem ben bé què és l'Església. Tanmateix, conèixer i estimar l'Església és essencial, perquè la vida cristiana es dona dintre l'Església. La nostra fe ha de ser personal, conscient, interioritzada, però no individualista sinó eclesial: neix a la comunitat i necessita d'aquesta comunitat. Aquí hi ha el gran ressort per sortir de la crisi: viure de la fe, però de la fe que es viu en l'Església. I en aquest viure en l'Església hi ha l'estímul per continuar endavant: la celebració comunitària de la fe, la correcció fraternal, el testimoniatge dels germans..., malgrat les febleses i misèries que a voltes, en

major o menor grau, tots portem a la motxilla.

El mateix mossèn ha d'estar al servei d'aquesta acció comunitària de l'Església. I quan no ho fa perd el temps. Ell, enmig de la comunitat, és el qui serveix tot representant el Crist, cap de l'Església: «Jo et batejo», «jo t'absolc», «que us beneeixi...». Però ell, tot fent un veritable servei d'acompanyament, no és qui decideix pels altres, ni acumula els carismes de la comunitat, sinó que la seva tasca és precisament la de desvetllar-los enmig del poble sant de Déu, esdevenint el «ministre de la inquietud», cosa que vol dir suscitar en els altres la febre del servei eclesial i sostenir-los quan el cansament o el desànim els tempten a abandonar-lo.

Si ho creiem realment així, aleshores, fonamentats en la roca de la fe apostòlica dels nostres grans apòstols, l'Església «tornarà a néixer» en el cor dels creients, com afirmava Romano Guardini (*Sentido de la Iglesia*, Sant Sebastià 1958, 23), amb una experiència positiva de comunitat eclesial.

Ben vostre.

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Promotora d'esperança

El dimarts de la setmana vinent celebrarem la solemnitat de Sant Pere i Sant Pau, dos grans testimonis de la fe. Els cristians recordem aquest dia la vida i la missió de dos sants que van ser molt diferents. Sant Pere era un pescador senzill que vivia al costat del llac de Galilea. Sant Pau va ser un fariseu culte que predicava a les sinagogues. Quan comencen la seva missió, sant Pere es dirigeix als jueus i sant Pau als considerats pagans pels jueus perquè creien en déus falsos. Tot i que tots dos eren molt diferents, els unia el seu amor a Crist i a l'Església.

Aquestes dues grans figures del cristianisme ens mostren que, des dels inicis, l'Església sempre ha estat una comunitat que té un sol cor i que alhora assumeix i viu la diversitat com una riquesa. Així és l'Església: una i diversa. Així també la somia Déu.

L'Església és una mare que acull amb tendresa tota la humanitat. Ens ho diu bellament la constitució pastoral *Gaudium et spes* del Concili Vaticà II: «Els goigs i les esperances, les tristeses i les angoixes dels homes del nostre temps, sobretot dels pobres i de tots els que pateixen, són alhora els goigs i les esperances, les tristeses i les angoixes dels deixebles de Crist.» (GS 1). La missió de l'Església és portar la Bona Nova de Jesucrist a tothom. Déu ens crida a ser una comunitat viva que serveixi, aculli, acompanyi, basteixi ponts, promogui la reconciliació i la unitat i regali esperança.

A l'Evangeli de Joan (4,1-42) podem llegir el preciós episodi de Jesús i la sa-

maritana. Aquest text ens mostra una dona que es troba amb Jesús, se sent atreta per la seva persona i el seu missatge i es converteix en testimoni de l'Evangeli. De la mateixa manera, l'Església està formada per aquells que volen conèixer més Jesús, s'alimenten de la seva Paraula i dels sacraments, i donen testimoni de l'Evangeli en la seva vida diària.

El papa Francesc sempre ens demana que siguem una Església samaritana, que aculli com una mare de família i que vagi a la trobada de tots aquells que la societat rebutja. Tots estem cridats a ser amics dels pobres, materials i espirituals, i a descobrir els talents que atresoren. Sapiguem obrir les portes del nostre cor i de la nostra comunitat per acollir qualsevol germà que truqui a la porta.

Crist és el fonament de l'Església. Sant Ambrós ens recorda aquest fet quan l'anomena *mysterium lunae*, el misteri de la lluna. L'Església és com la lluna, no brilla amb llum pròpia, sinó amb la llum de Crist. Crist és la llum veritable i, en la mesura que ens deixem il·luminar per Ell, podem ser llum per a tots els homes i dones del nostre món.

Benvolguts germans i germanes, preguem intensament pel papa Francesc, perquè el Senyor el sostingui fermament en la missió que li ha estat confiada. Preguem també al Senyor perquè ajudi l'Església, la nostra mare, a ser llavor del Regne de Déu a la terra. Que Crist ens ensenyi a ser testimonis discrets i senzills de l'alegria de l'Evangeli.

COMENTARI DE LA PARAULA

Situació crítica tant del judaisme oficial com del judaisme creient en temps de Jesús

Llegim avui tres perícopes que formen un tríptic (A/B\A'): les dues laterals, relatives a la filla d'un cap de la sinagoga, serveixen per emmarcar la central, l'hemorroïssa. Marc descriu en dos moments (A/A') la situació del judaisme oficial en temps de Jesús: «la filleta/ filla» (2x), «la noieta» (4x) i, finalment, «la noia que tenia dotze anys» representen el públic de la sinagoga que s'estava morint per manca d'aliment espiritual i a la fi es mor.

Jesús va «a la comunitat del cap de la sinagoga», que li havia suplicat que vingués «a tocar-la amb les seves mans», pren la mà de la noieta morta, saltant-se també ell la Llei del pur i l'impur que impedia tocar un mort, i «a l'instant s'alçà la noia i es posà a caminar». A fi de prevenir que no es tornés a morir d'inanició, prescriu que «li donin de menjar», una lliçó que acaba d'impartir també als deixebles, representats per la terna Pere, Jaume i Joan, i que ens l'imparteix de nou avui el Ressuscitat.

La perícopa de l'hemorroïssa, que es troba en el centre (B), ens toca més de prop. Per la manera com Jesús s'adreça a ella al final, «Filla, la teva fe t'ha salvat», i com Marc l'ha introduïda en escena, «certa dona que patia hemorràgies de sang des de feia dotze anys», representa una part del judaisme

creient en Jesús que, pel fet de no observar la Llei, havia estat titllada d'impura. Havia anat a trobar tota mena de metges, caps de sectes, que li havien promès la lluna, però no havia fet sinó empitjorar. Finalment, ha resolt tornar a la comunitat de Jesús, però sense donar la cara: «S'acostà per darrere i tocà el mantell de Jesús entre la multitud, car deia en el seu interior: «Si per ventura el seu mantell arribo a tocar, em guariré»». La força que emana de Jesús l'ha sanada, però Jesús no tolera que ho hagi fet d'amagat: «Qui ha tocat els meus vestits?» Ella «confessà tota la veritat», però Jesús, no se n'acabà de fiar: «Ves-te'n en pau, i segueix sana del teu turment.»

JOSEP RIUS-CAMPS
Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

JAUME SIDERA
Claretia

Per què els samaritans eren mal vistos pels jueus en temps de Jesús?

Els samaritans eren el fruit d'una barreja de pobles diferents, arran de la conquesta assíria. Els assiris deportaven en massa la gent del poble conquerit i repoblaven la terra amb pobles sencers deportats. Quan els israelites exiliats de Babilònia tornaren a Jerusalem, els nous habitants de Samaria els oferiren la seva col·laboració. Però no els l'acceptaren. No tenien el pedigrí dels jueus de tota la vida. La cosa empitjorà quan els samaritans erigiren el seu santuari al cim del mont Garizim. Per fer una gràcia als jueus, Joan Hircà el destruï. L'odi covat tan a consciència, esclatà quan alguns il·luminats van escampar tot d'ossos humans pel pòrtic del santuari de Jerusalem. Una profanació en tota regla.

La tibantor entre les dues ètnies s'expressà amb la prohibició del matrimoni entre jueus i samaritans. Aquests, baldament ho proclamessin, no tenien cap parentiu amb els Patriarques. Eren iguals que els pagans. Eren impurs de mena. El Siràcida escriu: «Hi ha dos pobles que detesto i un tercer que ni tan sols és poble: els habitants de les muntanyes de Seïr, els filisteus i la gent estúpida que viu a Siquem.» Déu n'hi do! Al no jueu ni aigua. Jaume i Joan es delien per fulminar els samaritans que no els acolliren. La samaritana s'esbalaï quan Jesús li demanà beure: «Tu, jueu, em demanes aigua a mi, dona i samaritana?»

Per insultar Jesús, els seus competidors no van trobar cap qualificatiu millor que *samarità*. En aquest ambient Jesús lloava la bona educació de l'estranger, samarità, l'únic a donar-li gràcies per la guarició. I encara pitjor quan posà com a model d'amor al proïsme un samarità per damunt dels respectabilíssims servidors de Temple. Un bell exemple de xenofòbia per als xenòfobs de tots els temps.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge XIII de durant l'any

Lectura primera

Sv 1,13-15.2,23-24

L'enveja del diable va introduir la mort al món

Lectura del llibre de la Saviesa:

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.

Al·leluia

2 Tm 1,10b

Jesucrist, el nostre salvador, ha desposseït la mort del poder que tenia, i amb la Bona Nova de l'evangelí, ha fet resplendir la llum de la vida.

Salm responsorial

29

Amb quin goig us exalço, Senyor.
M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava,
i no heu permès que se n'alegrin els enemics.
Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts,
Quan ja m'hi enfonsava,
m'heu tornat a la vida.

R. Amb quin goig us exalço, Senyor!

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu,
enaltiu la seva santedat.
El seu rigor dura un instant;
el seu favor, tota la vida.
Cap al tard tot eren plors,
L'endemà són crits de joia. *R.*

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi;
ajudeu-me, Senyor.
Heu mudat en joia les meves penes,
Senyor, Déu meu,
us lloaré per sempre. *R.*

Lectura segona

2Co 8,7.9.13-15

Que allò que us sobra a vosaltres compensi el que falta als germans pobres

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells, que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Escriptura: «Ni als qui n'havien recollit molt els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc els en faltava.»

Evangelí

Mc 5,21-43

Noia, aixeca't

Lectura de l'evangelí segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: «La meva filleta s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori.» Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent. [...] Arriben uns de casa del cap de sinagoga i li diuen: «La teva filla és morta. Què en trauràs d'amoïnar el mestre?» Però Jesús, sense fer

cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: «Tingues fe i no tinguïs por.» I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i cridava fins a eixordar. Ell entra a casa i els diu: «Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm.» Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dona la mà i li diu: «*Talita, cum*», que vol dir: «Noia, aixeca't.» A l'instant la noia, que ja tenia dotze anys, s'aixeca i es posà a caminar. Ells no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí, de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA I)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 1)

Juny

27. DIUMENGE

Diumenge XIII de durant l'any, Verd. Lectures: Saviesa 1,13-15; 2,23-24 / Salm 29 / 2 Corintis 8,7.9.13-15 / Marc 5,21-43

SANTORAL: Ciril d'Alexandria, b.; Ladislau, rei; beata Lluïsa Teresa de Montaignac, rel. i fund.; beat Tomàs d'Orvieto, rel.; Zoile, mr.

28. DILLUNS

Sant Ireneu (MO), Vermell. Lectures: Gènesi 19,16-33 / Salm 102 / Mateu 8,18-22

SANTORAL: Argimir, monjo i mr.; Marcel·la, mr.; Pau I, p.

29. DIMARTS

Sants Pere i Pau (S), Vermell. Lectures: Fets 12,1-11 / Salm 33 / 2 Timoteu 4,6-8.17-18 / Mateu 16,13-19

SANTORAL: Cir, b.; Maria.

30. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 21,5.8-20 / Salm 33 / Mateu 8,28-34. O bé: *Sants protomàrtirs de l'Església*

Romana (ML), Vermell.

SANTORAL: Emiliana, vg.; Marçal de Llemotges, b.

Juliol

1. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 22,2-19 / Salm 114 / Mateu 9,1-8

SANTORAL: Aaron; Domicià, ab.; Elionor, mr.; Juníper Serra, prev.

2. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 23,1-4.19; 24,1-8.62-67 / Salm 105 / Mateu 9,9-13.

SANTORAL: Bernadí Realino, prev. i mr.; beat Julià Maunoir, prev. i mr.; Procés i Martiní, mr.

3. DISSABTE

Sant Tomàs (F), Vermell. Lectures: Efesis 2,19-22 / Salm 116 / Joan 20,24-29

SANTORAL: Heliodor, b.; Jacint, mr.; Lleó II, p.

El Sant 28 JUNY

Sant Ireneu de Lió

Després de l'època apostòlica, l'Església va maldar per elaborar una estructura sistemàtica de la fe cristiana. En un temps en què abundaven les desviacions doctrinals, es tractava de deixar clar en què es creia, en què no i per quina raó. La primera gran personalitat que s'hi va dedicar va ser sant Ireneu de Lió (c. 130 – 202).

D'origen grec, Ireneu va ser escollit bisbe de Lió a finals del segle II. En aquesta ciutat de la Gàl·lia va emprendre la tasca de refutar les heretgies i creences que amenaçaven de desdibuixar el cristianisme, la principal d'elles el gnosticisme. Per aquest motiu, va fer un treball ingent d'articular teològicament la fe cristiana, i es va servir dels profunds coneixements que tenia de filosofia i Sagrada Escripura. En la seva obra més coneguda, *Adversus haereses*, sant Ireneu desenvolupa el concepte de visió de Déu, és a dir, l'obertura per part del fidel a la veritat revelada tal com se li ha transmès sense caure en enrevessats intel·lectualismes de tipus gnòstic. Tot el treball de sant Ireneu va ser d'una gran importància i va servir de base per a tota la teologia cristiana posterior. Va donar la vida per Crist durant una persecució.

La litúrgia: mimesi o anamnesi?

JAUME GONZÁLEZ PADRÓS
Institut de Litúrgia
ad instar Facultatis

Amb aquestes dues paraules del llenguatge litúrgic entenem: imitació o memorial. A quina de les dues categories correspon la celebració litúrgica?

Una afirmació general per començar: la sagrada litúrgia és, en la seva identitat més genuïna, fonamentalment anamnesi, és a dir, memorial en el sentit bíblic i litúrgic de la paraula, això és, record d'un esdeveniment salvador que, per la força del sagrament, es fa ara present de forma particular en el nostre aquí i ara. No es tracta d'una memòria merament psicològica. No és quelcom que hagi quedat ancorat en el passat i que, pensar-hi, mogui sols el meu cor en positiu o en negatiu.

El gran teòleg Odo Casel, benedictí alemany, ja ens va recordar a meitat de segle passat que, en les accions litúrgiques, no es fan present només els efectes dels esdeveniments redemptors, sinó els mateixos esdeveniments. I de quina manera pot ser avui i aquí allò que va passar ahir? D'una manera única i original, gràcies a l'acció de l'Esperit Sant en l'Església: sacramentalment.

En aquesta mateixa línia es va expressar el papa Pius XII, especialment en l'encíclica sobre la sagrada litúrgia *Mediator Dei* (1947) en afirmar que la litúrgia és l'exercici del sacerdoci de Jesucrist, afirmació que va recuperar el Vaticà II (cf. SC 7), d'on es desprèn una presència activa del Senyor en les accions litúrgiques. Ell és l'únic i veritable liturg.

L'acció litúrgica, per tant, no s'ajusta bé a les imitacions del que s'esdevingué ahir, sinó que vola molt més amunt, en les altures del que va voler el Senyor: «Feu això en memòria meva.» Per això, al llarg de la història, la litúrgia ha anat expulsant del seu interior, com si d'un cos estrany es tractés, aquelles representacions mimètiques, teatrals, que només pretenien un record humà.

D'aquesta imitació, només ens n'han quedat dos exemples en el nostre Ritu Romà: la processó que commemora l'entrada de Jesús a Jerusalem el Diumenge de Rams, i el lavatori dels peus a la missa de l'última Cena, el Dijous Sant. Aquest últim ritu és opcional, amb la qual cosa la litúrgia ja ens diu que el seu caràcter és secundari, i més si considerem que, fins al segle passat, no tenia lloc al seu interior. I, pel que fa a la primera, la reforma litúrgica va fer el possible perquè quedés com el ritu d'entrada de la missa i, per tant, integrat a ella. Així mateix, la rúbrica prescriu que només es tindrà aquesta commemoració en una única celebració del Diumenge de Rams.

Per tot això es comprèn que la sagrada litúrgia no sigui una acció teatral, record o imitació de gestos passats, sinó pura actualització en el sagrament dels esdeveniments que ens han portat la salvació. No hauríem d'oblidar mai aquesta diferència i, amb això, la personalitat pròpia del que és litúrgic a fi i efecte de no desnaturalitzar-ho.

© Museu de Lleida / Santi Iglesias

El Museu de Lleida reforma les sales d'art gòtic

REDACCIÓ

El Consorci del Museu de Lleida, format per la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Lleida, l'Ajuntament de Lleida, el Consell Comarcal del Segrià i el bisbat de Lleida, va presentar el 25 de març passat el Pla d'Impuls del Museu 2021.

El divendres 14 de maig es va fer realitat una part important d'aquest Pla amb la inauguració de la remodelació de les sales del gòtic, que inclou més de 200 metres quadrats de superfície. Unes obres finançades pel Departament de Cultura i el Museu de Lleida amb una inversió de gairebé 200.000 euros i que comprenen l'àrea que va de la segona meitat del segle XIV fins a la de finals del segle XV.

La reforma presenta un renovat discurs museogràfic històric i artístic, més accessible a la diversitat de públic del museu i, sobretot, una nova exposició de les peces d'art que incorpora obres de primer nivell.

Unes peces procedents, so-

bretot, del Museu Nacional d'Art de Catalunya (com *Dormició de la Mare de Déu*, de Pere Garcia de Benavarri, o *Calvari*, de Jaume Ferrer; totes dues datades cap al 1450-1455) i del Museu del Disseny de Barcelona, però també dels dipòsits de la Generalitat de Catalunya, de l'Arxiu Arqueològic de la Paeria i de Tatxo Benet, així com alguna obra dels mateixos fons del Museu de Lleida.

Arran d'aquesta rehabilitació, les sales del gòtic s'han dividit en quatre àmbits —*Caminant cap a la fi del món medieval*, *Febre constructiva a la Lleida baixmedieval*, *Una terra de trobada al segle XV* i *Anys de malestar polític i social*—, més un altre d'introducció, *La Lleida baixmedieval*, que contextualitza la situació de la ciutat de Lleida en aquest període cronològic. Un dels canvis més evidents és la reducció dels objectes que s'hi exposen. A banda que un nombre important d'obres s'han vist afectades pels litigis tant de Sixena com de la Franja, altres obres s'han reubicat per adaptar-se al nou discurs.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Baptisme invàlid?

He assistit al bateig d'un familiar on es van ometre elements del ritu. Va ser vàlid el sacrament?

El baptisme va ser vàlid, ja que els ritus que es van ometre no són requisits fonamentals per a la validesa. El que és veritablement decisiu és la integritat de la fórmula baptismal i la matèria de l'aigua. Per batejar vàlidament n'hi ha prou amb vessar tres cops aigua sobre el cap de la persona dient la fórmula corresponent: N. (nom del que és batejat) jo et batejo en el nom del Pare (primera infusió d'aigua), i del Fill (segona infusió d'aigua) i de l'Esperit Sant (es vessa per tercer cop l'aigua sobre el cap de la persona). Com ha recordat no fa gaire la Congregació per a la Doctrina de la Fe, aquesta fórmula i la matèria de l'aigua són elements necessaris per a la validesa del Baptisme. Hi ha països on s'ha hagut de tornar a batejar algunes persones amb les quals es van fer servir fórmules invàlides. Ho explico perquè és de gran utilitat que els fidels sàpiguen com s'administra el sacrament del baptisme, ja que podem trobar-nos en una situació de perill de mort o necessitat greu i cal saber batejar. Això és particularment útil per a personal sanitari com metges i infermeres, i els mateixos pares, òbviament. He d'afegir que és una llàstima que no s'administri segons el ritual el sacrament del baptisme. Pau VI es lamentava públicament de la dràstica reducció d'exorcismes en el baptisme. Almenys no deixem de fer la que figura en el ritual i que no hauria de ser omesa sense necessitat greu. L'oli dels catecúmens és un dels tres olis que beneeix el bisbe a la solemne Missa Crismal i té una aplicació específica que cal explicar als fidels. Expressa la protecció de Déu en la lluita que tots hem de mantenir contra el Mal i ens fa esmunyedissos a les estratagemes i atacs del maligne. Més lamentable encara és l'omissió de la unció del Sant Crisma. Demaneu al rector que completi aquesta ommissió. I quan aneu a un altre bateig amb aquestes regularitats, protesteu immediatament.

PER ENVIAR CONSULTES AL DR. MATEO:
elconsultori@hotmail.com
Ap. de correus 121-25620 Tremp (Lleida).

Postals des d'Andalusia

Nit d'estiu

L'estiu, com a estació de l'any, ha començat el 21 de juny, tot i que a Andalusia ja s'han sentit amb força les altes temperatures. Els poetes han cantat l'estiu com una estació bonica i festiva en molts llocs, amb festes tradicionals. El poeta andalús Antonio Machado va dedicar un poema breu a una «Noche de verano».

«Es una hermosa noche de verano.

Tienen las altas casas abiertos los balcones del viejo pueblo a la anchurosa plaza.

En el amplio rectángulo desierto, bancos de piedra, evónimos y acacias simétricos dibujan sus negras sombras en la arena blanca.

En el cenit, la luna y en la torre, la esfera del reloj iluminada. Yo en este viejo pueblo paseando solo como un fantasma.»

Potser seria bo evocar aquests versos dedicats a l'estiu, que Machado va oferir als seus paisans, amb un cert aire pessimista, i subratllant amb força la seva soledat. L'estiu és l'estació de la llum, dels llargs crepuscles, de les passejades i de les trobades. Seria bo que obríssim un espai per a la reflexió personal, per aturar-nos a la vora dels precipicis que ens poden dur a la tragèdia. Dir estiu és dir «descans», però també, tant de bo que sigui somiar paisatges nous que ens contagiïn també ideals nous.

La vida, accelerada al màxim per una comunicació trepidant, sembla, cada vegada amb més força, un laberint en el qual és fàcil perdre's i no saber «què ens passa», frase amb la qual Ortega va arribar a la conclusió que «això és precisament el que passa».

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Moltes gràcies

Sr. director, vull donar-li les gràcies per l'article publicat a *Catalunya Cristiana* el 4 d'abril passat titulat *Petita catedral de Brians 2*.

A tots els que formeu part del setmanari, moltes gràcies! Que el Senyor us beneeixi.

Em dedico a la música i faig rumba catalana com feia el gran Peret. Una de les seves cançons es titula *Es preferible reír que llorar*. Malgrat els temps que vivim, és un bon lema per seguir endavant. Que Maria, la mare de Déu, la nostra mare, ens guardi i ens protegeixi de tot.

JOSEP FAJARDO FERNÁNDEZ
Brians 2

Els valors i la moral

He llegit a la premsa local la notícia de l'execrable suïcidi de dos joves. El d'una noia de 15 anys víctima, suposadament, de *bullying*, a Barcelona, i el suïcidi d'un jove que patia abusos sexuals. Segons sembla, podria estar relacionat amb els suposats abusos sexuals que hi va haver al col·legi Pare Manyanet. El jove va deixar una nota de comiat i es va llevar la vida.

Des de l'any 2013, a Espanya, han estat assassinats 39 nens i nenes pels seus pares o les parelles de la mare. A això, ara s'afegeix la violència vicària, i l'abominable i inacabable violència masclista.

El quid de la qüestió sembla que és l'absència, en aquesta societat, dels valors i de la moral cristiana.

En aquest país, molt materialista, laïcista i majoritàriament ateu,

on no hi ha lloc per a la religió, no fem cas del murmuri de l'esperit ni a res més que no siguin euros i sexe.

J. M. Coetzee, Premi Nobel de Literatura, un personatge amb un grau exagerat d'amor exquisit i respecte cap a Déu, els homes i els infants, deia: «Si l'escarni rosega el respecte per l'Estat, si la blasfèmia insulta Déu, si la pornografia rebaixa les passions, aleshores n'hi haurà prou que s'aixequin les veus més fortes i més convincents per defensar l'autoritat de l'Estat, per lloar Déu o per exaltar l'amor cast.»

Enrique Rojas, psiquiatre espanyol que va estar al capdavant de l'àrea de salut mental de Nova York, també deia: «Les raons ensenyen; les accions convencen; les vides exemplars arrossequen.»

JOSEP VIDAL BORRÀS
Lleida

Any especial de la Família

Les famílies necessiten la llum de l'Evangeli per guarir les seves ferides i obrir els horitzons. Elles són també les protagonistes de la nova evangelització a la qual aspira el nostre món.

Sense aquesta base sòlida, i en temps de vincles febles, ha d'aparèixer més que mai una família forta. Una família que accepti el rept de educar, que resi i que sàpiga superar les dificultats, tot donant testimoni de l'amor de Déu.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE
Granollers

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

Manuel María Bru publica el llibre «San Juan Pablo II. Incansable defensor de la dignidad humana», d'Editorial San Pablo

«Joan Pau II va proposar a tothom la valentia de la fe»

El sacerdot i periodista Manuel María Bru acaba de publicar un nou llibre: *San Juan Pablo II. Incansable defensor de la dignidad humana*, d'Editorial San Pablo. Amb més de 400 pàgines, en aquesta biografia, l'autor descriu el Papa Magne com el que va ser en realitat: no un home de multituds, sinó de gestos i de persones. El pròleg és del cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona i president de la Conferència Episcopal Espanyola.

Què trobarà el lector en aquesta biografia de sant Joan Pau II?

Formalment, és una biografia senzilla, divulgativa, sense aparat crític. Una crònica periodística cronològica gens novel·lada. En el primer capítol, en què s'explica la seva vida abans de ser elegit Successor de Pere, els epígrafs apleguen uns quants anys. Però a partir de llavors, en els tres capítols següents, cada epígraf correspon a un any del pontificat, sense fer salts en el temps. Pel contingut, hi ha una clau de lectura, no reductiva: la que s'anuncia en el subtítol: *Incansable defensor de la dignidad humana*. Precisament per contrarestar l'estesa imatge falsa d'un Papa «conservador». Ningú no el guanya en la seva condemna insistent de tot tipus de misèria, juntament amb la recerca d'un progrés complet de cada persona i de tota la humanitat.

Com definiria el seu llegat magisterial?

Impressionant. El més extens i prolíx de tota la història del magisteri pontifici. I no cal dir, el primer a abordar totes i cadascuna de les qüestions que després del Concili Vaticà II van ser tractades amb plena llibertat pels últims papes: les qüestions relacionades amb la te-

ologia de les coses temporals, que serveix d'evangelització de l'opinió pública en cada moment de l'actualitat. Per això, l'eix conductor de tot el seu magisteri, que unia el que és permanent del que és contingent, va ser el seu magisteri filosòfic i teològic sobre la dignitat de l'ésser humà, com a fill de Déu.

«No tingueu por!» van ser les seves primeres paraules com a Sant Pare. Unes paraules que, més de quaranta anys després, no han perdut vigència...

De plena vigència, per descomptat. En aquell moment va ser com una sacsejada. Un Papa jove i fort, bregat en el dolor i en la persecució, es presentava no com un mestre, o com un guia espiritual, o com un fiador de l'estabilitat de l'Església, sinó com el capità valent d'una nau en què comparteix i proposa a tothom la valentia de la fe. Va ser un crit d'alleujament per als pobres i els atribolats, d'una banda, i per als dubitatius i els cansats en la fe, de l'altra. En canvi, per als poderosos, va sonar a tot el contrari, com un senyal d'alarma que les

Comunicació i catequesi

Sacerdot diocesà, la dedicació pastoral de Manuel María Bru ha estat centrada en dos àmbits: el de la comunicació social i el de la pastoral amb joves. Tots dos units, per exemple, a la Fundació Crònica Blanca, de la qual és president, per la qual han passat centenars de joves compromesos amb un periodisme social d'inspiració cristiana.

Llicenciat en Ciències Eclesiàstiques per la Universitat Pontifícia de Comillas i doctor en Periodisme per la Universitat CEU San Pablo, Bru és professor a les universitats CEU San Pablo, Eclesiàstica San Dámaso i Pontifícia de Salamanca a Madrid. A més, participa com a conferenciant a congressos organitzats a Europa i Amèrica. És autor de més de vint llibres sobre comunicació social, actualitat eclesial i catequesi.

En periodisme ha tingut responsabilitats tant en l'àmbit de la comunicació institucional, com en premsa, ràdio, televisió i plataformes digitals. Pel que fa a la pastoral, ha estat sempre interessat en la millora dels llenguatges de la comunicació i la catequesi.

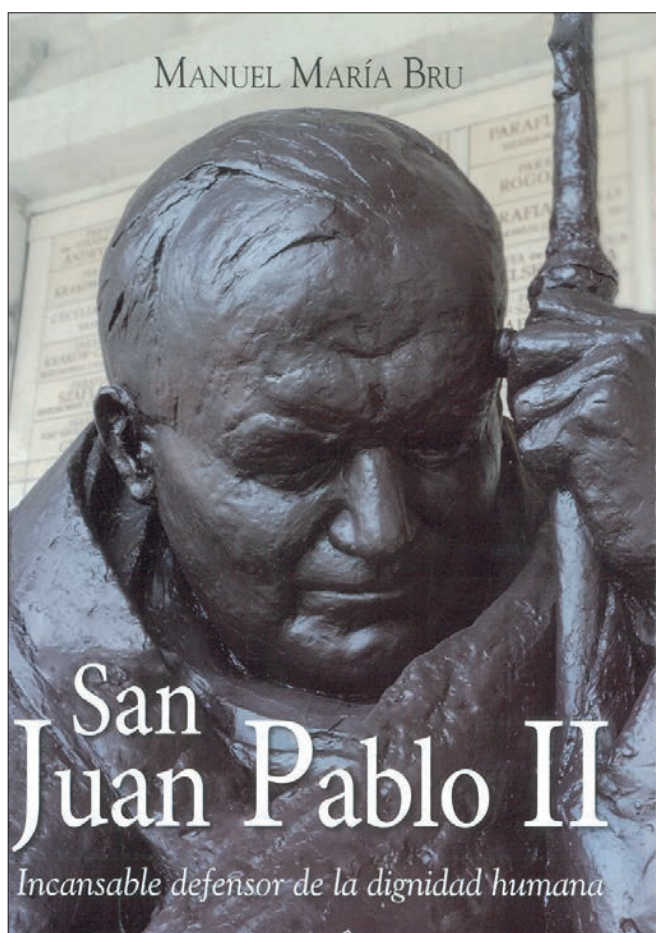
seves seguretats podien trontollar, exactament igual com passa ara amb el papa Francesc.

El més admirable en Joan Pau II va ser la seva profunda vida interior?

Sí. Era, com tots els sants, un home de Déu. I quan s'agenollava per pregar, tothom al seu voltant sentia com si s'aturés el món. Però atenció, la font de la seva pregària consistia en la manera de carregar-se el sofriment de la humanitat. Contemplava Déu en els homes, sobretot en els pobres. Quan en un dels seus viatges Paloma Gómez Borrero li pregunta com té forces per pregar en acabar cadascuna d'aquelles jornades maratonianes, la resposta és que la seva espiritualitat és una «espiritualitat geogràfica»: pregava amb i pels pobles de la terra, i els rostres dels qui trobava prenién el protagonisme en el seu tu a tu amb el Senyor.

El Papa viatger, ecumènic, missioner, mediàtic, dels joves, dels exclosos... Sens dubte, es va guanyar a pels tots aquests qualificatius.

«La font de la seva pregària consistia en la manera de carregar-se el sofriment de la humanitat»

«Joan Pau II pregava amb i pels pobles de la terra»

Sí, de tots aquests i de molts altres. Va ser també el Papa del diàleg interreligiós, la qual cosa li va costar un cisma a partir de la Jornada de Pregària per la Pau a Assís. Podríem dir també que va ser un Papa tossut. No prenia cap decisió sense consultar, però feia cas omís dels criteris de jerarquització dels seus consellers. Quan trobava la resposta vertadera i justa, no es feia enrere. Precisament, amb motiu de les trobades interreligioses com la

d'Assís, Andrea Riccardi li va preguntar una vegada la conveniència d'institucionalitzar-les. El Papa li va contestar que ho consultaria. Als pocs mesos, Riccardi li ho va recordar. «Sí —li va contestar—, i m'han dit que seria imprudent.» «Llavors, no ho fem?» «En absolut!», li va dir el Papa, «llavors ho farem!» Podem recórrer tots els anys de la seva vida amb episodis d'aquesta mena.

Pensa que la seva vida va estar sempre marcada pel signe de la creu?

Sens dubte. Sempre. Va patir el pes de la creu amb una infància i una joventut duríssimes, en què va veure morir tots els seus éssers estimats: la mare, el germà i, al final, el pare. També va patir la necessitat, la feina de sol a sol i, sobretot, el terror d'una guerra i dues ocupacions, la nazi i la comunista, al seu país. I després, com a Papa, va patir primer l'atemptat, amb les seves seqüeles fins al final de la seva vida, els problemes continus d'una Església en ple procés de «reajustament» postconciliar, i la impotència en veure com molts que l'aplaudien manipulaven el seu missatge. Però, sobretot, la decisió que va prendre des de molt jove: carregar-se els sofriments dels altres, sobretot de les víctimes de la injustícia i la violència.

Joan Pau II ha esdevingut una peça clau per entendre la història contemporània de l'Església i del món?

Totalment. Però el més curiós i valuós és com va fer-ho. No va influir en el transcurs de la història, i que serveixi com a paradigma d'aquesta influència el seu protagonisme indiscutible en la caiguda del teló d'acer, amb les estratègies i les armes dels poderosos, sinó amb la seva tenacitat en allò que ell un dia va anomenar «la lluita per l'ànima d'aquest món», una lluita cultural i espiritual. El seu secret es trobava en el profund convenciment que, com deia Plató, «no hi ha res que escapi a la perfecció de les idees», i que, com deia Virgili, «l'amor tot ho venç», que al cap i a la fi ens du al convenciment que no hi ha totalitarisme, ni engany, ni ideologia, capaç de sotmetre a llarg termini els pobles quan els seus habitants ja han aconseguit conquerir la seva llibertat interior.

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

16

CAPÍTOL TERCER
COM MIRAR AMB ELS ULLS DE JESÚS
I DESCOBRIR LA VOCACIÓ DE LA FAMÍLIA

**LA UNIÓ DELS ESPOSOS
adquireix el seu ple significat en Crist**

El papa Francesc ha volgut sortir al pas d'aquells que de vegades han considerat el matrimoni com un 'jou' imposat a la humanitat, com si es tractés d'una limitació abusiva de la llibertat humana.

A més, sovint l'Església mateixa ha estat acusada de pretendre regular la unió de l'home i la dona com si aquesta regulació fos una de les seves competències específiques.

Per això, des del primer moment Francesc ha situat les seves reflexions sobre el matrimoni i la família en el marc de la seva missió d'anunciar el missatge de l'Evangeli de Jesús, que és un «anunci d'amor i de tendresa», en el respecte a altres creences o altres maneres de pensar.

En aquest context, ell ha fixat la mirada en Jesús, «que s'ha manifestat en tantes històries d'amor». Ho ha mostrat amb tota claredat en la seva exhortació apostòlica **Amoris Laetitia**:

«El nostre ensenyament sobre el matrimoni i la família s'ha d'inspirar i s'ha d'actualitzar a la llum d'aquest anunci d'amor i de tendresa; si no és així, es converteix en la mera defensa d'una doctrina freda i sense vida.

El misteri de la família cristiana tan sols el podem entendre plenament a la llum de l'infinit amor del Pare manifestat en Crist Jesús, que es lliurà per nosaltres i es manté present entre nosaltres.

Per aquest motiu, vull fixar la mirada en Jesús, que s'ha manifestat en tantes històries d'amor, i invocar el foc de l'Esperit sobre totes les famílies del món» (AL 59).

És a dir, Francesc tan sols s'ha proposat exposar una síntesi dels ensenyaments de l'Església sobre el matrimoni i la família, recordant moltes de les aportacions fetes en les dues darreres Assemblees sinodals celebrades en els anys 2014 i 2015.

«Els Pares sinodals van recordar que Jesús, en referir-se al disseny original sobre l'home i la dona, reafirmà la unió indissoluble entre ells, si bé dient que “per la duresa del vostre cor Moisès us va permetre repudiar les vostres dones; però, al principi, no era pas així” (Mateu 19,8).

També van afirmar que la indissolubilitat del matrimoni —«el que Déu ha unit, que l'home no ho separi» (Mateu 19,6)— no ha de ser concebuda com un 'jou' imposat a la humanitat, sinó com un 'regal' fet a les persones unides en matrimoni.

L'amor misericordiós de Déu acompanya els homes al llarg de la vida; amb la seva gràcia guareix i transforma els cors endurits perquè retornin al seu origen seguint el camí de la creu. Els Evangelis ens presenten l'exemple de Jesús, que va descriure el sentit del matrimoni com la plenitud de la *revelació* que restaura el pla original de Déu» (AL 62).

Francesc ha tingut la gosadia d'escriure que el nostre matrimoni i la nostra família poden aconseguir la gràcia necessària per testimoniar l'amor de Déu i viure la vida de comunió, perquè es tracta precisament d'això en el matrimoni entre un home i una dona que se senten «seguidors de Jesús». Heus aquí com ho ha expressat:

«Jesús, que reconcilià amb ell mateix totes les coses, va portar novament el matrimoni i la família a la seva forma original (cf. *Mateu* 1-12). La família i el matrimoni foren redimits per Crist (cf. *Efesis* 5,21-32) i restaurats a imatge de la Santíssima Trinitat, *misteri* del qual brolla tot amor veritable.

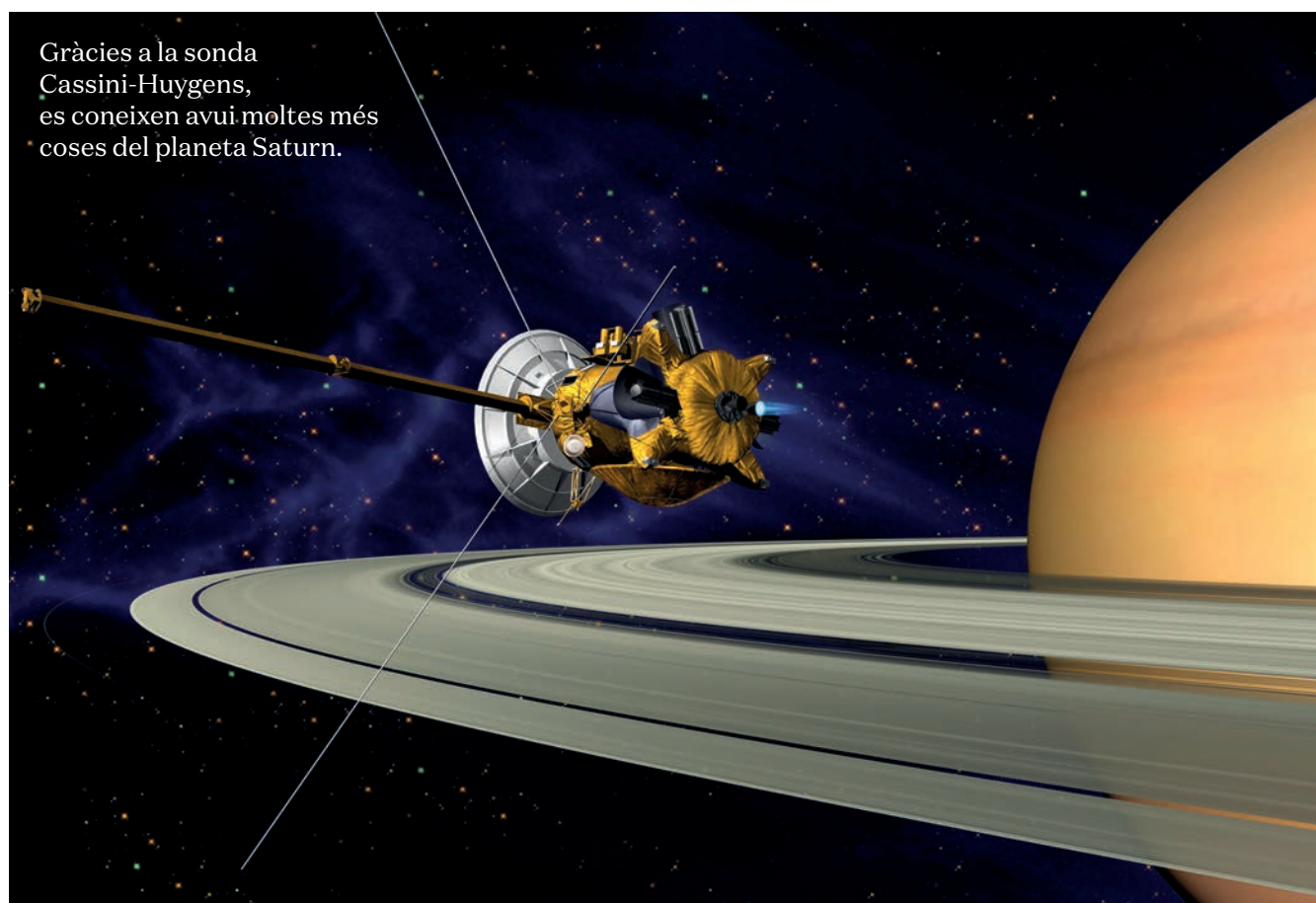
La unió entre els esposos, inaugurada en la Creació i revelada en la història de la salvació, recupera el seu ple significat en Crist i la seva Església. Mitjançant l'Església, el mateix Crist concedeix al matrimoni i a la família la gràcia necessària per testimoniar l'amor de Déu i viure la vida de comunió.

L'Evangelí de la família impregna la història del món, des de la creació de l'home i la dona a imatge i semblança de Déu (cf. *Gènesi* 1,26-27), fins a l'acompliment del misteri de l'*Aliança* en Crist a la fi dels temps» (AL 63).

NOTA.

En la Bíblia, la paraula *aliança* és utilitzada per a expressar el pacte d'amistat entre Déu i el poble d'Israel. També s'afirma que, amb la mort i la resurrecció de Crist Jesús, Déu ha establert una *Nova Aliança* amb tota la humanitat. En el matrimoni catòlic, la paraula *aliança* indica el compromís mutu que els cònjuges contrauen lliurement i tan sols per amor, i que expressen aquest compromís mitjançant l'anell del casament.

- Segons el teu criteri, quina és la idea més comuna de matrimoni entre els joves d'avui en la nostra societat? I tu, què en penses?
- Com s'han preparat per a la celebració del matrimoni i amb quines actituds s'hi apropen? O potser creus que molts joves no pensen en el matrimoni tal com el descriu el papa Francesc? Saps per què?

Gràcies a la sonda Cassini-Huygens, es coneixen avui moltes més coses del planeta Saturn.

© NASA/JPL

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

S'ha aconseguit un coneixement més complet del planeta Saturn

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Ho devem a la sonda Cassini. Aquest enginy de la Nasa va ser posat a l'espai el 15 d'octubre del 1997 amb el nom de sonda Cassini-Huygens. El segon component d'aquest nom es devia a un aparell que s'anomenà Huygens, que havia d'aterrar al satèl·lit saturnià Tità per fer-ne també un estudi. Així ho va fer el 14 de gener del 2005. El conjunt dels dos artefactes havia arribat a l'entorn de Saturn i s'hi va posar en òrbita el 30 de juny del 2004. Trigà, doncs, gairebé set anys. La nau Cassini restà orbitant el planeta fins al 15 de setembre del 2017, en què fou precipitada i es va destruir a la superfície de Saturn. Durant aquest temps, anà prenent dades i més dades, que encara ara s'estan estudiant. No cal dir que la missió va ser un èxit total.

Del planeta Saturn, ja en sabíem moltes coses, però ara en tindrem una nova visió. Se sabia que, de distància respecte del Sol, era deu vegades més lluny que el nostre planeta i que el seu volum era de 763,59 Terres, amb una massa de tan sols 95,15 Terres, la qual cosa el feia de densitat 0,687, més lleuger que l'aigua. I que tenia uns magnífics anells que el rodejaven. Però

poc sabíem de la seva composició i possible activitat. Semblava un món quiet i prou.

Després dels tretze anys de fotografies i anàlisis que la Cassini li ha anat prenent, hem vist moltes coses que no se sospitaven. La seva atmosfera, que té uns 60 km d'espessor, és turbulenta, amb huracans violents i anells dinàmics que es van remodelant. Els seus anells no són tres, com es deia en un principi, sinó molts més, perquè es veuen amb ranures que els subdivideixen. També s'ha vist que té una quantitat impensable de satèl·lits. Se'n coneixien 17. El més interessant, Tità, més gros que la nostra Lluna i que el planeta Mercuri (per això hi van enviar la sonda Huygens, per conèixer-lo millor). Però la Cassini ens digué en una primera instància que s'havien de comptar 62 satèl·lits. I encara cal afegir que, més tard, se n'arribaren a comptar 82. I no cal que donem més detalls obtinguts per la Cassini. Diguem només que és admirable com s'ha pogut arribar a conèixer tantes coses d'un astre que, a escala humana, és tan llunyà. Penseu que la llum, des d'ell cap a nosaltres, triga prop d'una hora i mitja a arribar-hi.

JOAN PALLARÈS-PERSONAT

Historiador

jpallarespersonat@gmail.com

Nascut al petit poble de Santa Coloma Sasserra, avui al Moianès, dins del terme de Castellcir, al bisbat de Vic, l'1 d'abril del 1761, Francesc Mirambell i Giol va ser, a l'època de la il·lustració ja tardana, un veritable clergue il·lustrat. Sempre en destinacions modestes i parròquies mitjanes rurals, va estar en contacte constant amb les acadèmies i les institucions científiques del moment.

Nascut a Can Mirambell, en una família de pagesos benestants, va poder estudiar, primer a l'Escola Pia de Moià, després a la Universitat de Cervera i, finalment, al Seminari de Vic. Va ser ordenat sacerdot el 1785, amb títol de patrimoni, és a dir, amb els mitjans necessaris per poder viure dignament.

Va passar per les parròquies de Campdevànol i Sant Hipòlit de Voltregà, on romandria poc temps. El 1789 va anar de capellà, per oposició, a Sant Martí Sesgueioles, a l'Anoia, on va romandre quinze anys. El 24 d'abril del 1804 va passar a Sant Vicenç de Prats de Lluçanès, on viuria divuit anys més fins a la seva mort.

En temps durs i de repressió molt forta, arraconada la llengua catalana, ell va ser triplement acadèmic: de la Reial Acadèmia d'Història, de la Reial Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona i de la Reial Acadèmia de les Bones Lletres de Barcelona. Pels seus treballs se'ns faria difícil etiquetar-lo: historiador, lexicòleg, naturalista, numismàtic...

Durant vint anys, entre el 1785 i el 1805, va col·laborar amb Joan Francesc de Masdeu i Montero en els cinc

volums de la seva *Història crítica d'Espanya*. Masdeu, noble i jesuïta, nascut a Palerm, era un dels grans intel·lectuals del moment.

També va col·laborar amb el pare Villanueva en el seu *Viaje literario a las Iglesias de España* (1821), el qual l'esmenta en el desè volum de la seva obra.

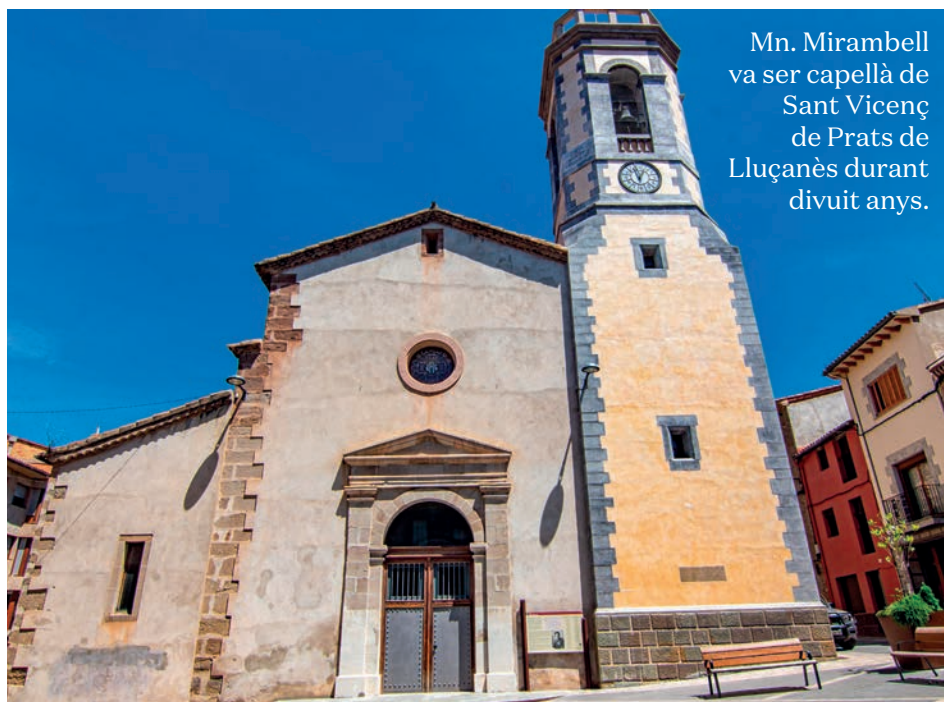
La seva obra publicada va ser curta. El 1798, a Cervera, va imprimir un mapa de Sant Martí Sesgueioles; el 1813, a Manresa, un *Anocugení o alfabeto reformado universal* i, poc després, el 1817, a Madrid, editava un alfabet comparatiu hebreu, castellà, català.

Si la seva obra lexicogràfica va poder veure la llum en part, la històrica restà inèdita, sobretot pel que fa al Lluçanès, als senyors de Lluçà i al monestir de Santa Maria de Lluçà. Un altre monestir que va treballar va ser el de Santa Maria de l'Estany, a mig camí entre el seu poble natal i el de Lluçanès.

També va treballar en l'àmbit de la numismàtica i en el de l'agricultura. Va col·laborar en algunes publicacions agronòmiques de la Junta de Comerç de Catalunya; va estudiar el conreu de la patata, introduïda com a collita agrícola, al Lluçanès.

Fèlix Torres i Amat parla d'ell al seu *Diccionari crític d'autors catalans*, editat el 1836, i pràcticament fins avui tot el que s'ha escrit de la seva figura ha estat extret del text d'en Torres.

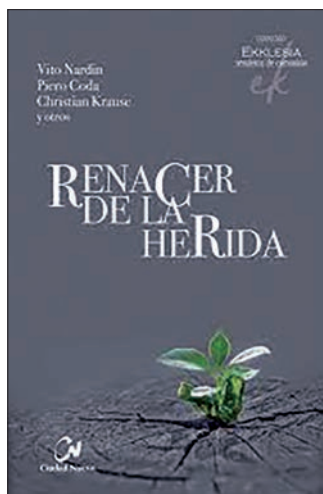
Moria al mateix Prats de Lluçanès el 22 de desembre del 1822, als seixanta-un anys.

Mn. Mirambell
va ser capellà de
Sant Vicenç
de Prats de
Lluçanès durant
divuit anys.

GENT DE CASA

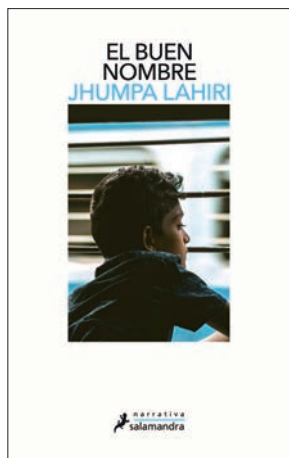
Francesc Mirambell i Giol

VITO NARDIN, PIERO CODA Y OTROS

Renacer de la herida
Ciudad Nueva, 2020, 138 pàg.

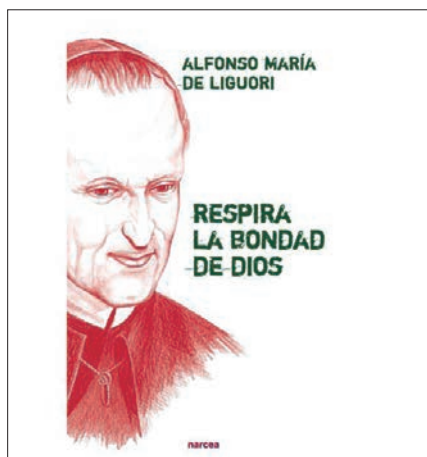
Si creiem en el Crist crucificat, abandonat i ressuscitat, no podem deixar d'afrontar amb el màxim realisme els fets, les preguntes, les coses no resoltes i els desafiaments no enfrontats. Però no ens podem quedar aquí. Per dir-ho en paraules del bisbe i teòleg Hemmerle, hem de mirar tot això amb «ulls de Pasqua».

JHUMPA LAHIRI

El buen nombre
Salamandra, 2021, 380 pàg.

La família Ganguli emigra des de Calcuta a Boston. L'Ashoke s'adapta amb facilitat al seu entorn nou, però l'Ashima no i passa els dies enyorant casa seva i la seva família. Una novel·la de generacions, de l'exili i les mancances, un càlcul del que es guanya i del que es perd en la vida d'un immigrant.

JOSÉ MIGUEL DE HARO SÁNCHEZ

Alfonso María de Liguori
Respira la bondad de Dios
Narcea, 2020, 150 pàg.

L'Alfons, tot i que no era un home perfecte, va aprendre a prendre decisions segons l'Evangeli en el seu itinerari d'home obert al misteri de Déu. Davant del sofriment dels incurables de Nàpols, els camperols abandonats de Scala, la urgència d'una Paraula Viva a l'Església... la realitat va prendre per a ell una fon-dària nova.

NATÀLIA CEREZO

I van passar tants anys
Rata, 2021, 152 pàg.

Aquesta novel·la reviu l'edat lluminosa d'una dona humil a la Catalunya interior dels 50. Una noia nascuda en una masia, es trasllada amb la seva família a un poble industrial. Allà, entre la fàbrica i el teatre, descobrirà el gust agredolç de la vida, que li despertaran uns sentiments cada vegada més foscos.

BELL HOOKS

Todo sobre el amor
Paidós, 2021, 254 pàg.

Todo sobre el amor ofereix noves fórmules radicals de pensar sobre l'amor en mostrar-ne la interconnexió en la nostra vida privada i pública. En tretze capítols, Hooks explica com les nostres nocions quotidianes del que significa donar i rebre amor sovint ens fallen, i com aquests ideals s'estableixen en la primera infància.

FERNANDO ARAMBURU

Utilidad de las desgracias
Tusquets Editores, 2020, 348 pàg.

La seva infantesa en un raval de Sant Sebastià, la seva memòria del dolor als anys foscos al País Basc, la seva experiència com a mestre a Alemanya... aquest volum reuneix els seus millors articles literaris. Són peces delicioses carregades d'humor, de sensibilitat i de saviesa. Un llibre acollidor, en el camí de l'humanisme, serè i colorista.

CRÍTICA DE TEATRE

ANDREU SOTORRA
andrusotorra@gmail.com

Material fràgil. El dramaturg Jordi Casanovas (Vilafranca del Penedès, 1978) ha posat el dit a la ferida quan encara és tendra. L'atemptat terrorista de la Rambla de Barcelona l'estiu del 2017, la concentració ciutadana davant el Departament d'Economia el 27-S, el referèndum de l'1-O...

L'autor és valent perquè fuig del que podria ser un registre documental i entra en la ficció a través d'una família de classe mitjana

Material fràgil al voltant d'una taula

catalana que es transforma en un mirall en el qual es pot mirar la societat actual que encara porta el pes i l'esgarrapada de l'empresonament dels presos polítics catalans, l'exili de tots uns altres i la repressió de centenars de ciutadans implicats en les accions de l'organització del referèndum.

Jordi Casanovas té la capacitat de reunir en una plataforma mòbil els principals perfils de la societat catalana contemporània. Exposar els fets, les contradiccions i els desencerts. Intenta tenir una mirada objectiva. Però, com deia al principi, el material és fràgil i per això el tracta amb el màxim de delicadesa.

El director Ferran Utzet té com Jordi Casanovas l'avantatge de do-

minar les trames escèniques en un espai reduït com pot ser el menjador d'una casa. No li cal gaire sofisticació per enfortir els sentiments que flueixin de l'acció. I el quartet interpretatiu es mou amb una naturalitat que afavoreix que la fragilitat de la ficció no trontolli en cap moment.

L'actriu Míriam Iscla, la mare, reflecteix els seus sentiments i matisa les diferents emocions per les quals passa. L'actor Abel Folk, el pare, eleva progressivament de to el seu entusiasme, amb vaivens entre el dubte més conservador i la rauxa més assenyada. L'actor Francesc Cuéllar, el fill, reflecteix l'entusiasme que l'1-O va impregnar en una generació ja gran però encara jove i el perill de la fe cega que pot portar, quan es frustra la promesa, a la reacció contrària com a autodefensa. L'actriu Marta Ossó, la filla, mostra la seva distància amb l'entusiasme del germà, però a la vegada no pot prescindir de la seva responsabilitat amb el lligam amb la família i, malgrat que no cregui en el procés de l'1-O, acaba anant a votar... —no desvelaré el sentit del vot. Al voltant d'una taula es pot canviar el rumb del món. Al voltant de la taula de l'obra de Jordi Casanovas es canvia el rumb de la família de ficció que és també el rumb de la societat catalana actual.

L'actor Abel Folk és un dels quatre protagonistes de la família que reuneix l'autor Jordi Casanovas a La Villarroel.

«ALGUNS DIES D'AHIR»,

de Jordi Casanovas
INTÈPRETS: Francesc Cuéllar, Abel Folk, Míriam Iscla i Marta Ossó
DIRECCIÓ: Ferran Utzet
La Villarroel, Barcelona.
Fins al 27 de juny
(i en gira posterior)

AMB BON HUMOR

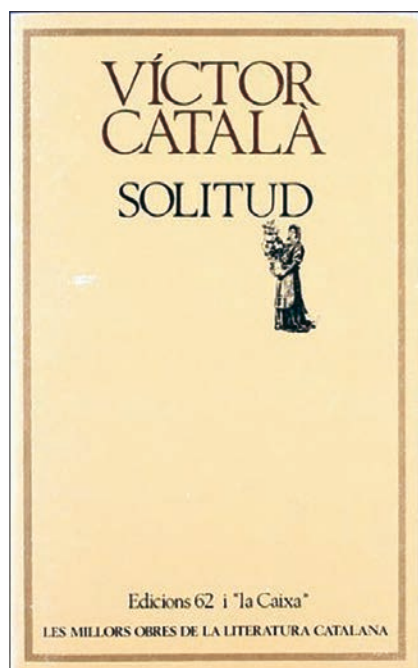

CRÍTICA LITERÀRIA

ROSA M. BOIXAREU
Biblista

«Jo estimo
la vida tal
com és:...

VÍCTOR CATALÀ

Solitud

Edicions 62, 1979, 218 pàg.

...dolça, amarga, clara i ombrívola» (l'autora).

Víctor Català, pseudònim de Caterina Albert, aboca a *Solitud*:

la vida dolça: les descripcions de la muntanya, el paisatge, la cargolada, el sentiment complaent de la natura, en Baldiret... tot allò que té la vida d'agradable, tendra;

la vida amarga: el sentiment d'abandó, les pors, els malentesos, les xafarderies, les experiències colpidores, torbadores, la crua realitat a la qual s'encara la Mila;

la vida clara: en Gaietà, el pastor, personatge lúcid fet a si mateix, ha encaixat la vida, és bàlsam per a la Mila, i la posa al servei de qualsevol «cor net», d'en Baldiret, les ovelles;

la vida ombrívola: la que encarnen en Matias i l'Ànima, l'un abúlic l'altre «un mala-sang» de qui val més guardar-se'n i estar previngut, en paraules del pastor.

Novel·la publicada entre l'any 1904 i 1905 a la revista *Juventut*, l'he rellegit en l'edició que es presenta. Tinc entès que hi ha una edició recent que no he tingut a mà i de la qual no puc dir res. Aquesta que es presenta conserva l'expressió original que fa que sigui un regal llegir-la (he de dir, però, que quan parla «el pastor» el llenguatge, a vegades, se m'ha fet difícil seguir-lo). Qualificada com a «drama rural» posa davant la ment del lector l'extraordinària bellesa i potència de la natura: la descripció de la tempesta a començaments d'hivern i a finals de la novel·la, és d'un realisme que encomana el respecte temorós per aquest fenomen; tant es pot relacionar amb la imatge pertorbadora de la qual és capaç la negror de l'ànima humana, com amb les punyents experiències de la Mila que segueixen a la tempesta, com amb la decisió que pren. La vida de la Mila a l'ermita es pot relacionar amb els sacsejos de la natura: esplendorosa que convida al coratge, amb clarianes que fan surar la sensibilitat, estrident i potent que genera desassossec. «Jo estimo la vida tal com és.»

Si hom vol saber el significat del terme *solitud*, llegint aquesta obra trobarà la representació més encertada, i no farà falta cap altre aclariment.

RAUXA

El cor d'Europa

Quan pensem en el concepte «Europa» a la majoria de nosaltres ens ve al cap gairebé per defecte el centre i el nord del continent. Els països de tradició anglosaxona i germànica ens apareixen com el model europeu per excel·lència pel que fa a l'economia, la política, la societat i la cultura. Entenem que aquestes terres del nord formen el veritable cor d'Europa, i que, en conseqüència, els països mediterranis són una Europa imperfecta, una degradació de l'eficient nord, que és l'ideal que cal seguir.

Tanmateix, sovint obviem massa a la lleugera que Europa no va néixer a les amples ribes de Mar del Nord o del Bàltic, que Londres i Berlín no són el bressol del nostre continent. Els europeus, com a cultura, som fills de les retallades costes del Mediterrani, de la sublim barreja d'Atenes i Jerusalem. Sòcrates i Jesús van caminar i predicar entre oliveres, ceps i figueres, i en tastaven els fruits amb delit; de petits escoltaven atents les converses bonhomioses que a l'estiu parents i amics encetaven cap al tard a tocar de les cases; de grans, eren ells qui les protagonitzaven. I sabien què era patir quan la sequera o la pedra s'enduïen collites senceres i deixaven en no res tot l'esforç de l'home. Avui, l'Europa mediterrània experimenta canvis ràpids i profunds però, així i tot, qui es passeja pels carrers de Roma o Atenes encara pot ser testimoni d'un autèntic model humà de societat que val la pena conservar. Malgrat els múltiples i evidents defectes del sud, les nostres terres tenen la virtut de mantenir viva l'ànima de la persona, de teixir unes xarxes de relacions humanes elementals però fortes i de proporcionar un sentit de vida, tant personal com comunitari, al marge que les coses funcionin o no. Vet aquí el cor d'Europa.

EDUARD BRUFAU

Agenda

Altres bisbats

JOVES

Del **dissabte 24 de juliol al dissabte 31**, els Franciscans Conventuals organitzen la peregrinació *El camí de l'Anell*, per la Serra Nord de Madrid, per a joves a partir de 18 anys. Més informació: pastoraljuvenil@pazybien.org

Barcelona

CONCERT SOLIDARI

El **dijous 1 de juliol**, a les 20.00, Mans Unides i l'Hospital de Campanya de Santa Anna presenten el Duo Rubio & Franch en concert a benefici dels refugiats sirians al Líban. Entrades a Entradium i WhatsApp 686 724 356.

NOVAHUMANITAS

El **cap de setmana 10 i 11 de juliol**, formació humana en línia *Com evitar dificultats en la relació amb M. Ángeles de los Ríos*. Més informació: tel. 616 164 006.

CARMELITES MISSIONERES

Del **dijous 22 de juliol al divendres 30**, exercicis espirituals guiats per Màxim Muñoz, c.m.f. Inscripcions: centre@espainterioritatpalau.com.

Girona

FÀTIMA

El **dissabte 3 de juliol**, a les 18.15, pregària a la Mare de Déu de Fàtima a la parròquia de Sant Pau de Girona.

Sant Feliu de Llobregat

FORMACIÓ

Del **dimecres 7 de juliol al divendres 9**, XV curs de formació interreligiosa *Una mirada a les Esglésies orientals* amb Manel Nin al monestir de Montserrat. Més informació: tel 938 777 725.

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Del **dilluns 16 d'agost al diumenge 22**, exercicis espirituals *Els fruits de l'Esperit: pau, goig, amor...* amb el monjo Anton Gordillo a Montserrat. Inscripcions: urc.info@gmail.com.

Tarragona

BERNAT CALVÓ

El **diumenge 27 de juny**, a les 12.30, celebració presidida per l'arquebisbe Joan Planellas amb motiu del 55è aniversari de la benedicció de la parròquia de Sant Bernat Calvó de Reus i de la inauguració de les obres del temple finalitzades recentment. Cal confirmar l'assistència: sbernatcalvo.reus@arqtgn.cat

Tortosa

CATALONIA SACRA

El **dissabte 3 de juliol**, a les 11.00, visita guiada i concert *L'orgue barroc de Santa Maria de Morella* amb Mn. Josep Alanyà. Més informació: reserves@cataloniasacra.cat.

Urgell

ARXIU GAVÍN

Fins al **divendres 9 de juliol** es poden presentar els treballs per al II Concurs de Fotografia Digital d'Esglésies de Catalunya. Més informació: tel. 973 438 006.

Vic

MUSEU EPISCOPAL DE VIC

El **dimarts 29 de juny**, a les 11.00, visita *Els misteris de l'Antic Egipte* (per a nens de 5 a 12 anys); el **dimecres 30**, a les 11.00, visita *Els secrets del museu* (per a nens de 7 a 12 anys). Més informació: tel. 938 815 522.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Pels joves que es preparen per al matrimoni amb el suport d'una comunitat cristiana, perquè creixin en l'amor amb generositat, fidelitat i paciència

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €
Gibraltar i Portugal: 145 €
Resta d'Europa: 222,99 €
Amèrica i Àfrica: 254,19 €
Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

[f /catalunyacristiana](https://www.facebook.com/catalunyacristiana)

[@catcrist](https://twitter.com/catcrist)

[i catalunya_cristiana](https://www.instagram.com/catalunya_cristiana)

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire
Lingüista: Montserrat Pibernat

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Rosa Maria Boixareu, Pere Canaleta, Lucía Caram, Ivan Cid, Agustí Codinach, Jaume González Padrós, Antonio Gil, Joan Guiteras, Josep Maria Massana, Ignasi Miranda, Àngel Miret, Victòria Molins, Glòria Monés, Xavier Moretó, Francesc Nicolau, Joan Pallarès, Quique, Francesc Riu, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Jaume Sidera, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat
(Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat
(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat
(Publicitat)

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació:
Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA
Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272
SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Els actes anunciats a l'agenda poden patir canvis amb motiu de la pandèmia

JOAN ANDREU PARRA

Evocar Joan Maragall com a convidats a casa seva és la proposta de l'espectacle «Maragall a casa», que aquest setembre arriba a la desena temporada representant-se a la Casa Arxiu Joan Maragall. L'autor del text és Josep Maria Jaumà que ha construït una història versemblant a partir dels articles, correspondència i algun poema de Maragall. La direcció és de Dolors Vilarasau i Jep Barceló és l'actor que encarna Joan Maragall. Reserves al telèfon 699 573 922 o a maragallacasa.cat.

Com era Joan Maragall (1860-1911) en la intimitat, a casa seva, a Sant Gervasi?

A l'obra s'ensenya la figura de l'home, com tots els homes, normal i corrent, amb els seus problemes econòmics, de logística diària, la canalla que necessita això o allò altre.

En quin moment vital de l'autor se situa l'obra?

Passem per tota la vida del poeta, des que neix fins que mor, explicada per ell mateix, amb les seves reflexions, el que li ha passat durant tota la vida, a nivell social, creatiu i artístic; fa un repàs de tot plegat i cap a on l'ha portat tot això.

De quins textos es parteix?

A l'Arxiu Maragall es conserven tots els seus dietaris, que portava sempre a sobre i on anotava moltes coses: que ha de portar diners a casa, una inspiració per un poema, notes per fer un article periodístic, pensaments, anècdotes... D'aquí s'ha extret molta informació que surt a l'espectacle, tal com ho va escriure. L'altra part es conforma amb correspondència, on explica els seus sentiments i com veia la situació social i política del moment, l'enamorament de la seva dona Clara Noble...

Quines de les moltes facetes de l'autor es destaquen en aquesta tria?

He descobert en aquests anys de fer la representació moltíssimes coses que no coneixia de Maragall. En coneixem part de la poesia, alguns articles periodístics, però quan veus tot el que va escriure... et pots endinsar en la seva manera de pensar, en com vivia l'espiritualitat.

Jep Barceló, actor que encarna Joan Maragall al monòleg «Maragall a casa»

Antonio Navarro Willemark

«Quan veus tot el que va escriure Maragall, et pots endinsar en la seva manera de pensar, en com vivia l'espiritualitat»

Surt, d'alguna manera, la fe cristiana de l'autor del Càntic espiritual?

El Càntic espiritual es deixa per al final de l'espectacle, i s'aclareix per què s'escriu i en què es basa aquesta fe interior que tenia ell i que està per sobre de tot.

Unes 7.200 persones ja han passat per les 260 representacions que heu fet. Què us diuen, què els crida més l'atenció?

Al públic els sorprèn la proximitat de l'espectacle, ho fem al menjador on va viure el poeta, es tracta d'un espai molt reduït i la gent entra molt dintre el personatge. També recalquen que han descobert coses de Maragall que no sabien, la idea és obrir la informació que tenim del poeta, és un autèntic goig poder veure un espectacle d'un personatge fet a la casa on va viure, sense cap modificació, és la fusta que Maragall va tocar, això és un privilegi.

Hi surt l'Oda a Espanya. Com connecta Maragall amb la nostra època?

Totalment. La situació social i política és exactament clavada que la que estem vivint en aquests moments. Hi ha frases de l'espectacle que durant aquests deu anys s'han reproduït políticament igual que les deia ell. Fins i tot, cap al final de l'espectacle el mateix Maragall parla del desinterès polític pel diàleg, és el que està passant ara. Veus la raó que tenia.

Els homes i dones de cultura, ja esteu traient el cap?

Estem intentant fer-ho, de mica en mica. Ha costat sortir d'aquest darrer any, també gràcies al públic que s'ha abocat molt a anar veure teatre i espectacles.

Esperem que arribi al món de la música, també. A veure si ens oblidem de tot això.

Ràdio Estel

espai de pregària diària

des de la Basílica de Santa Maria de Montserrat
a les 7 h, Laudes
a les 13 h, Cant de la Salve
a les 18.45 h, Vespres

De dilluns a diumenge,
la litúrgia és protagonista

des del Monestir de Santa Maria de Solius
cada dia a les 23.30 h, Completes

SEGUEIX-NOS

Barcelona, 106.6 / Tarragona, 100.6 / Girona, 103.4 / Lleida, 91.5 / Catalunya Central, 93.7 / Vic, 98.4
Tortosa, 90.1 / El Garraf, 96.8 / La Cerdanya, 104.4 / La Seu d'Urgell, 105.0 / Andorra, 107.5

Available on the
App Store

Android app on
Google play